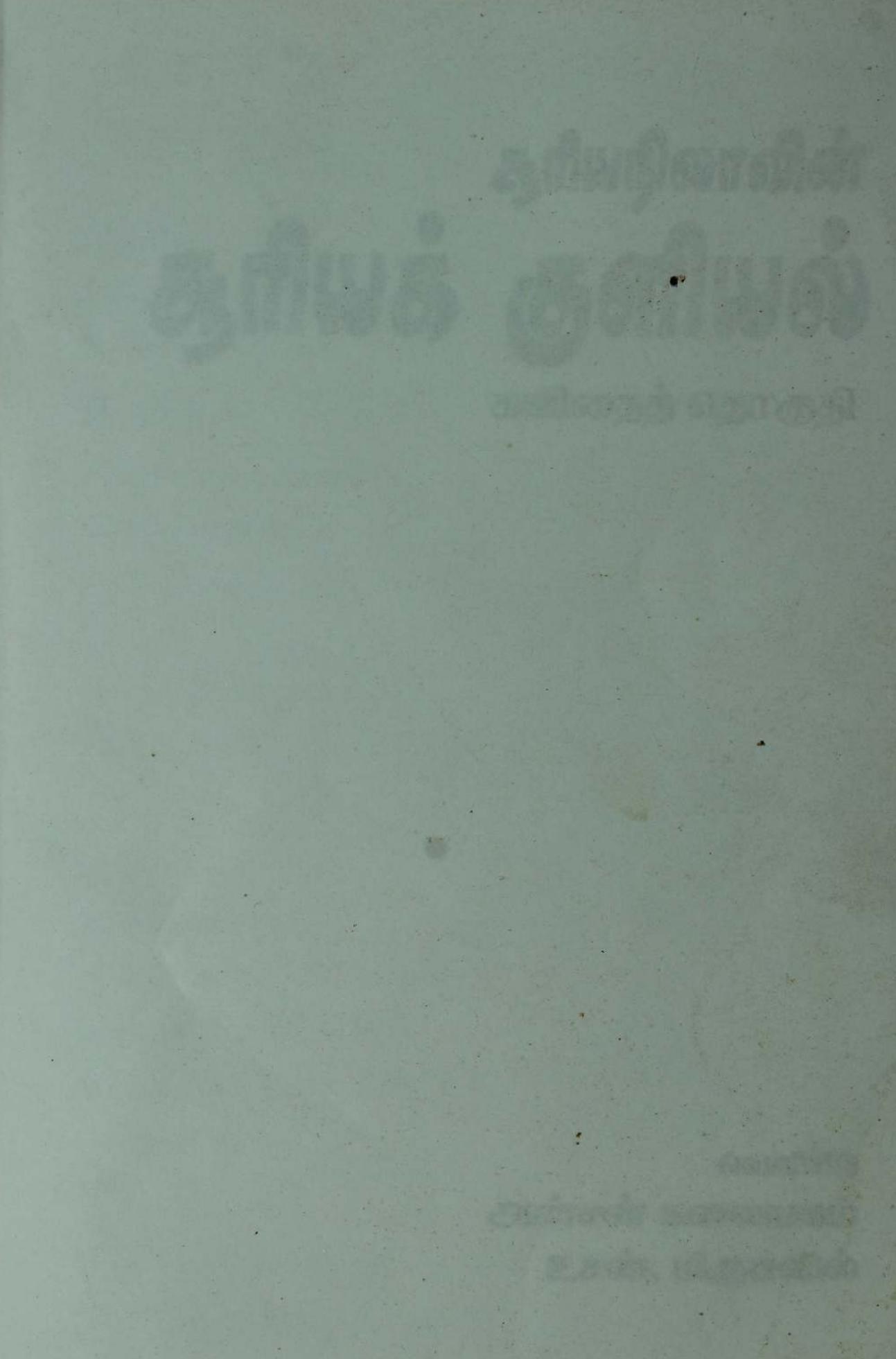

குமிய்சுவீயர்

கால்கதூதுதெளகுதி

கவிஞர் சுரியநிலா

குரியநிலாவின்
குரியச் சுவியல்
கவிதைத் தொகுதி

வெளியீடு
அன்சன் கலையகம்
உசன், மிருசுவில்

**சூரியக் குளியல்
கஷதைத் தொகுதி**

**ஆசிரியர்
கஷஞ் சுரியந்தா
(ஆண்டங்கள் நிறானால்ட)**

**வெளியீடு
அங்கங் கலையகம்
உச்சி, சென்னை
தொ.பேசி:-077 6160302**

**பிரதம்-பதி-பெப்பு
15.05.2005**

**வூவியஸ்கள்
சுரியந்தா**

**கணக்கி அச்சுப்பதிவு
டத் கலர்ஸ் கந்டர்ஸ்,
நல்லூர்.**

விலை

ரூபா. 150/-

சூரியக் குளியல்

வலைகள் வீசப்படாதவரை
சமூகக் கடல்ல்
பீங்களாக
என் எண்ண ஓட்டங்கள்!

அராஜகங்கள்
அஸ்தாக்குட் வரையல்
அகத்தனுள் நகழும்
என் சூரியக் குளியல்கள்!

காலட் கழியுத்துவரை
காத்தருக்காத
காதல் ஒத்தடங்கள்!

எல்லாடீடு
வாழுஷியலன்
எண்ணக் கலவையாய்
வானங்கள் வரைக்கறது
என் நெஞ்சல்!

நடவடிக்கை

முன்னுறை

இந்தப் புத்தகத்தை விரித்துப் பார்க்கத் தொடங்கு முன்னமே சில கேள்விகள் நம் முன்னே எழுகின்றன. “கூரியநிலா” என்பவர் ஒருவரா, அல்லது ஒருவரின் உள்ளே நின்று யோசனை செய்யத் தொடங்குகிறோம். ஒருவராக ஒருந்தால் அவருடைய பொரிலே இரண்டு கூறுகள் கிரும்பது ஏன், எப்படி என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் கிருக்கிறது.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் யோது கூரியனாகிய நிலா என்றோ நிலாவாகிய கூரியன் என்றோ நாம் யாருள்கொள்ள முற்படலாம். கூரியனிடமிருந்து ஓளியைப் பற்றுக்கொள்வதுனால் நிலவானது இரண்டாம் டச்சானது என்று என்னியிப் பார்க்கலாம். “கூரியநிலா” என்ற தொடரில் கூரியன் தலைமை காரணமாக முதலிடம் பற்று விளங்குவதென்று நாம் யோசித்துப் பார்க்கலாம். எனவே நிலவின் குளிர்மையும் சிறுமையும் விதந்து பேசுத்தக்கன ஆகின்றன.

பருமனிற் சிறியனவாகிய சிறு யாருள்கள் பருமனிற் யெரியனவாகிய சில யாருள்களை விட அருமையாடு உடையன ஆகி விடுவதும் உண்டு. “உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்/ உருள் யெருந்தேர்க்கு அச்சாணி அன்னார் உடைத்து” என்று வள்ளுவர் பேசுவதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதோர் உண்மையாகும்.

கூருங்கச் சொன்னால், “கூரியநிலா” என்பது (1) கூரியனை ஆதாரமாகக் கொண்ட நிலா, (2) கூரியனால் ஓளி யெறும் நிலா, (3) கூரியனைச் சுற்றி வரும் நிலா என்பன உட்பட பல்வேறு கருத்துகளை உடையதாக விளங்குகிறது. பல்வேறு வேற்றுமை விரிகளாகவும் தொகைகளாகவும் செயற்படவல்ல “கூரியநிலா” இந்த நாலுக்கு அசிரியராக வரும் யோது அந்தத் தொகையினை ஒரு யெய்வராட்டுப் பண்பு என்று நாம் கொள்வது பிழையாகாது.

அவ்வாறு நாம் கொள்ளும் யோது கூரியனின் ஓளி வீசும் ஆற்றலையும் நிலவின் குளிர்மை வாய்ந்த கதிர்களையும் கணக்கில் எடுத்துச் சிந்தித்து உணர்கிறோம். அவ்வாறு உணர்கையில் “கூரியநிலா” ஒருவிதத்தில் வெய்யம் வாய்ந்த வளரிச்சமாயும் வேறாரு விதத்தில் குளிர்மையான ஓளியாகவும் விளங்குகிறது.

எனவே தான் “ஒளி - குளிர்” என்ற நெந்தச் சேர்மானம், ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில், மிகவும் விநோதமானதொரு பாரிமாணத்தைகொண்டிருப்பதை விளங்கி உணரலாம்.

இப்பொழுது நம் வாசிய்துக்கு கிடைத்துள்ள நெந்தச் சூரியக் குளியல் கவிதைத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளும் கூட பல யதார்த்த நிலைகளின் முதன்மையான பாரிமாணங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

இங்கு வெய்யறும் - குளிர்ச்சியும், வீரியறும் - மென்மையும் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. ஒவ்வொரு கவிதைகளினதும் கனதுடைய சீச் சேர்மானங்களே வழவழைத்துக் கொடுக்கின்றன.

அதேவே கவிஞர் “கூரியநிலா” வின் கூரியக் குளியல் நிதார்சன வாழ்வின் முழுமைக்கான முனைய்துகள் ஆகிவிடுகின்றன. எனவே கீற்று ஏதிர்கால முயற்சிகளும் முழுமை யற்று வளர வாழ்த்தி வரவேற்போம்.

கலாநிதி கீ. முருகையன்
நீர்வேலி தெற்கு,
நீர்வேலி.

சூரியக் குளியல் ஈரத்துடன்...

கவிஞர் காலத்தின் கண்ணாடி. அவன் கவியாகவோல்லாம் காலத்தின் உயிர்நாடி. ஆம்! என் கவிதையுலகர் பிரவேசமும் அப்படித்தான். சமகால வாழ்க்கையோட்டத்தில் மின்னர்யாட்டு என் வாழ்க்கை. சமூக கலாசார விழுமியங்கள் கேள்விக் குறியாக உள்ளபோது மகிழ்த்தது என் கவிதைகள்.

என் ஒவ்வொரு கவிதைகளும் மனதுக்குள் விழுந்த சமூகத் தரவுகளின் வெளியியாட்டுப் பாரினாமங்களே. நான் மிறந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமூகக் கட்டமையுக்களில் போரும், போரின் வடுக்களும், மனிதமாண்பு மறுபடிக்களும், காதலும், தீப்யெயர்வுகளும், அடக்கமுறைகளும், சேர்ந்து கட்டியமுயிய கட்டுமானங்களே என் கவிதைகளில் கருப் பொருளாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கவிதைகளையும் பிரச்சிக்கும் போதுள்ள விழும் ஈக்கும் கின்றும் என் மனதில் மனந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

என் உள்ளத்து வெளியியாடுகளுக்கான சிறந்த வாழ்காலாக கவிதைகள் அமைந்திருப்பது உண்மையே. என்கவிதை வெளியியாட்டுற்கு விரல் கூடியகாட்டிய ஆரூயிர் நண்பன் ‘அலைன்’ கின்றும் கவிதைகளுக்குள் கண்டு மகிழ்கிறேன்.

அரம்பத்தில் எனது இயற்யெயிலும் புனை யெயர்களான கூரியானிலா, புதுமை, தமிழ்த்தாடி, ஏஜூர் என்பவற்றின் ஊடாக எனது ஆக்கங்கள் வெளியிடத் தொடங்கின.

என் முதல் கவிதை இலங்கை ஒலியரப்புக் கூட்டத்தாயனம் யாழ் சேவையின் கவிதைச் சோலையில் 1998ம் ஆண்டு ஒலியரப்பானபோது எனக்குள் ஏழுந்த ஆனந்தத்தை ஏழுத்தில் வாடிக்க முடியாது.

அதுபோல அச்சுவழிலான எனது முதல் கவிதை யாழ் யாணத்திலிருந்து வெளிவரும் உதயன் - சஞ்சீவியில் வெளி வந்த போதிலிருந்த மகிழ்வும் என்றும் மக்கையானது.

அன்று முதல் என் கவிதைகள் உதயன், வலம்புரி, சூடர் ஒளி, நமது ஈழநாடு, தினக்குரல், கிடி, பாதுகாவலன், போன்ற பத்திரிகைகளிலும், சுஞ்சிவி, சங்குநாதம், துடியு, தெளிவு, தாயகம், ஆத்மா, அங்குசம், அமுது யோன்ற சுஞ்சிகை களிலுமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கவிதையைப் போலவே காலத்தின் தேவைக்கேற்ப அரசியல், சமூக, ஆன்மீக, விமர்சனக்கட்டுரைகளையும் வலம்புரி, உதயன், கிழ, தினக்குரல், அழகு போன்றன வெளியிட நோன.

எனது முதலாவது கட்டுரை 2000ஆம் ஆண்டில் வெம்புரிப் பக்திரிகையில் வெளியாகியது. அது அகதி முகாம் வாழ்வும் கலாசார சீரழிவும் பற்றியதாக அமைந்தது. அக்கட்டுரை வெளியிடப்பட்ட இன்னே தொடர்ந்து பல கட்டுரைகளை எனக்கு ஏழத உத்வேகம் கிடைக்கது.

சிறுகதைகளைப் பாறுத்தவரையில் விரல் விட்டு என்னைக் கூழிய அளவே என்னால் படைக்கப்பட்டன. அவை சில பகுதியிகைகளிலும் கிளங்கை ஒலி பூர்ப்புக் கூட்டத்தூபானத்தின் யாழ் .எவ். எம். வானம்யாழி போன்றவற்றின் ஊடாகவும் வெளியிடப்பட்டு உற்சாகமுடிந்தன.

எனது முதலாவது சிறுக்கதை தேசிய கிளைஞர் சேவைகள் மன்ற கலாசார போட்டிக்காக 1999ல் எழுதப்பட்டது. அது போரினால் கிளைஞர்களுக்கு ஏற்படும் பாதியங்களியதாக அமைந்தது. அச் சிறுக்கதை மாவட்ட மட்டத்தில் 3ம் கிடத்தைப் பெற்றுத்தந்தது. அதுவே எனது சிறுக்கதை எழுத்தாற்றலை வளர்க்க உதவியது.

இந்த வகையில் என் கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தும், ஒவியர்ப்பியும் உதவிய பத்திரிகைகளையும் சுஞ்சிகைகளையும் வானோலி நிகழ்ச்சிகளையும் நன்றியுடன் நினைவுக்கூருகிறேன்.

என் கவிதை வெளியிடப்படும் நின்னொரு யாரிமாணமாக பல கவியரங்க மேடைகள் கவந்தந்தன. ஒதில் என் முதலாவது கவியரங்க நிகழ்வான “எங்கே யோகிறோம்?” என்ற நீண்ட அரங்கக் கவிதையை திருமறைக்கலாமன்ற அரங்கில் 2001ஆம் ஆண்டு ஜியசி மாதம் 28ஆம் திகதி பாடியது இன்றும் பகுமாத்தாணியோல் மனதில் உள்ளது.

கவிதையையும் ஒசையையும் சேர்த்து புதிய டார்சோதனை யொன்றைச் செய்து மார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் நீண்ட நாட்களாகவே என் மனப்பறப்பில் விரிந்து கிடந்தது. கிடந்த வெளியிடாடாக 2002ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 8ஆம் திகதி நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் “குரியாறிலாவின் நந்தவனக் காற்று” எனும் யாடல் ஒலியிழேழை என்னால் வெளியிடப்பட்டது. எத்தனையோ வலிகளையும், சவால்களையும் எதிர்கொண்டு வெளியிடப்பட்ட இயாடல் ஒலிநாடாவே என் முதலாவது வெளியீட்டுரீதியான அடையாளம்.

தொடர்ந்தும் கவிதைகளை பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகை களிலும், வான்தைகளிலும் ஏழுதி வெளியிட்டு வந்தாலும் அவற்றை தொகுத்துப் புத்தக வாடிவில் பிரசவிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல், ஆதங்கம் என் மனதைத் தாருத்தியாடியே கிருந்தது.

எத்தனையோ வெளியீடுகள் அனுசரணையாளர்களுடாக வெளியிடப்பட்டு வருகின்ற போதும் அப்படியான வாய்ப்பு எனக்குக்கிட்டவில்லை. எனது வெளியீடுகள் முற்று முழுதாக தனிமனித முயற்சியாகவே அமைகிறது. அந்த வகையில் கீந்த முதலாவது நால் பிரசவான “குரியக்குளியலும்” எனது வெளியீடாகவே அமைகிறது.

கீந்தச் “குரியக்குளியல்” சமூகத்தில் உள்ள கிருமிகளை தொற்றுநீக்க என்மனதில் நடக்கும் குளியல். அதனாலேயே கீந்தச் “குரியக்குளியல்” எனும் தலைப்பு. குங்கே அந்திகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டும், உரிமைகள் உணர்த்தப்பட்டும், மனிதம் மதிக்கப்பட்டும், காதல் லயிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது.

என் அந்த வாசகர்களாகிய நீங்களும் கீந்த “குரியக்குளியலில்” குணைந்து சமூகத்தினை தொற்றுநீக்கும் கருத்துக்களை உங்கள் மனதிலும் முளைக்கவிட வேண்டுமென்பதே என் விரும்பம்.

சுதந்திரமாக கருத்துச் சொல்லும் சுதந்திரத்தை எனக்கு நானே வழங்கியிருக்கிறேன். கீது யாறையும் கேட்டுப் பெறுவதில்லை. மாறாக எமக்குள் உருவாக்கஞ்சைய்வது. எனவே என்னாசகர்களும் அமிமானிகளும் கூட ஒதே சுதந்திர கருத்தாயுததை கரம்பற்றி ஒலக்கிய உலகில் தடம்பதிக்க என்னாழ்த்துக்களை நவில்கிறேன்.

மேலும் என்னைப் பெற்று வளர்த்து கல்வியறிவுடை என் உணர்வுகளை மதித்து வாழ்க்கையாதையில் ஆதரவாக கீருந்துவரும் என் அங்குப் பற்றோர் திரு. திருமதி ஆரோக்கியநாதன்-புஸ்தாணி தம்பதிகளுக்கு என் திதயூர்வா நன்றிகளைச் சொல்லுத்துகிறேன்.

என் “கூரியக் குளியல்” கவிதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டில் என்னோடு பக்காலமாக கீருந்து பலவகையான உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வளங்கி என் ஒலக்கியர் யானத்திற்கு உந்துகலாக கீருந்துவரும் என் அங்கு மனைவி திருமதி ஜெ.ஹா.நந்தினியையும் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

விசேஷமாக ஈழத்து ஒலக்கியத்தில் தலை சிறந்த கவிஞர் கலாநிதி கி. முருகையன் அவர்கள் தனது உடல் நிலையைக் கூட கருதாது என்முதலாவது நூற் ரூபசுவத்திற்கு முன்னுரை எழுதி உற்சாகமுடியுள்ளதை என்னைப் பயருமையும், மகிழ்வும் கொள்ள வைக்கிறது. அந்தவகையில் அறிவாற்றல் நிராம்பிய உயர்திரு கி.முருகையன் அவர்களின் சிறித்த முகத்தை என் உள்ளவெல்லாம் கீருத்தி நன்றியுடுக்களைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

இந்தச் “கூரியக் குளியல்” உங்களால் வாசிக்கப்படும் யோதும், விமர்சிக்கப்படும்யோதும் என் சிந்தை சிவிர்த்தெழுகிறது புதுமுதுச் கூரியக்குளியல்களாக.

அங்குடன்

கூரியறிலா

(அ.ஜென்சன் ஹாண்ட்)

ஈச்சமோட்டை.

முகவரிகள்

கவிதைப் பெண்ணே உன்னுடனே	01
களவாணித் தனங்கண்டு	02
வேண்டும்	06
நட்புக்கும் கற்புண்டு	08
புரியவைப்போம்	10
சமுதாய சாக்கடைகள்	12
நட்ரின் நாதமாய்	14
காதலர் தீனம்	16
வாழ்வின் விழியல்	18
சிறகுகள் தந்திருக்கின்றன	?
வெந்துப்புத் துண்டங்கள்	20
உயிர்ப்பு சக்தி	22
வந்திடு அமைதியே	24
காதலால்	26
தந்துவிடு	28
சிந்ததகளால் சிலிர்தெழுச்சிறேன்	30
விதம் விதமாய் கவிதருவாள்	36

மனிதமே	37
	38
மீண்டும் அழைக்கிறது	39
	40
என்னை உனதாய்...	41
	42
எங்கள் நிலம்	43
	44
புதுமை வேர்கள்	45
	46
விழியல்கள் நோக்குவோம்	47
	48
காதலின் கணங்கள்	49
	50
பொளர்ணமியாக வா	51
	52
மனிதங் காட்டு தோறா	53
	54
பாட்டனால் உயர்த்தினான் பாரதி	55
	57
மானசீகப் பொழுதுகள்	58
	59
விரைந்திகணவோம்	60
	61
உயிரில் பூத்த பூக்கள்	62
	63
அங்குசம் ஏந்து	64
	66
எண்ணத்தின் மின்னல்கள்	67

கஷதூபி பெண்ணே உன்னுடனே

அனுக்குண்டை விடவும் உந்தன்
அன்பின் சக்தி அதிகந்தான் - கிள்ளு
துனுக்காய் வந்து நினைவுடிய
துாரவிலசி ஏன் போனாய்?

வாழும் கீந்தச் சில நாளில்
வளரும் உந்தன் ரேசமதை - நானும்
தோளில் சுமந்து வாழ்வதிலே
தோன்றும் சுகந்தான் கோடிகோடி!

மணக்கும் உந்தன் கூந்தலது
மனதில் பரந்து சிடக்சிறது - நீயும்
கிணக்கனின்றி கிருப்பதனால்
கிறந்தே போகும் என்மனது!

உனர்வை வருநும் உத்வேகம்
உந்தன் உறவே தந்ததிங்கு - என்னுள்
கணங்கள் கூட நூற்றாண்டாய்
காண வைத்ததும் உன்னுறவே!

எதுகை மோனை எடுத்தியம்பி
எதிலும் கிரசனை தந்துவிடு - நீயும்
எதுவாய் என்னைக் கரைத்திங்கு
எழுகுச் சீற்பும் வடிக்கின்றாய்!

வினாக்கள் நெஞ்சில் குவிசின்றன
விளக்கம் கேட்க வரவில்லை - என்றும்
கணாக்கள் கண்டே வாழுகிறேன்
கவிதைப் பெண்ணே உன்னுடனே!

“சுனாழி” என்றோரு சூட்சுடப் பெயரா?

கால்களைத் தழுவித்
தாலாட்டும் கடலே
கடித்துக் குதிரியதேன் - எங்கள்
கடற்கரை உறவுகளை !

வயிறு நிறைக்க
வழிதந்த கடலே - நீ
வாய்க்காரிசி போட வந்ததெப்படி ?

கனப்பகைப் போரால்
கல்லிடமிழுந்து
தீனந்தீனம்
வநாந்து போன எம்து
நீ அரக்கியாய்
வந்து போனதேனம்மா?

நாள்க் கஞ்சி குடித்து
நாம் வாழ்ந்தபோது
ஊழுக் கஞ்சி கொண்டா
உயர்ந்தெழுந்து வந்தாய்?

எங்கள் உறவுகளை
கங்கணங்க கடிடப்
பிணங்களாக்கிய உனக்கு
“சுனாழி” என்றோரு
சூட்சுடப் பெயரா?

குடும்பங்கு குடும்பமாய்
குலையுயிர் குடித்தாய்
கடும்பசி கொண்டு
கடிடம் தீன்றாய்
குலைக் குடில்களை
சப்பி உழித்தாய்
வேலை வளங்களின்
வேர்களைக் கொய்தாய்!

எல்லாமிழுந்து
ஏதிலியாசியும்
உன்மடி தேடியே
ஊருது வாழ்க்கை!

எங்கள் சேறிப்பை
முக்கியமாக்கிய
முகம்பக் காரி நீ
ஆனாலும்
இருந்த எம் வாழ்வை
ஆளாக்க வைக்க
மீண்டும் உன்னடி
தேடி வருகிறோம்!

கடலம்தா!

எங்கள் உறவுகளின்
கிரத்தழும் கண்ணீரும்
கிரண்டறுக் கலந்ததால்
உனக்கு கிண்ணும்
அடர்த்தி அதிகம்
எனவே
கிணியிலமாருமுறை
எம்மை முழுகடிக்காதே
முழுசிய வாழ்வை
இதுக்கவிடு
சீற்றும் வந்தால்
சீராதே! சிந்தி!

உண்ணுன்
தோற்றுப் போவது நாம்தான்
கிணியாவது
நாம் வெல்வதற்காய்
கெளரவமாக நீ
தோற்றுக் கொண்டேயிரு!

களவாய்த் தனமிகண்டு

நீ ஏபளாண்மையாக
ஆசைப்படி
தேய்ப்பிறையாசி.....
அமாவாசையாசி.....

ஏன் நுண்பா
பாவியவின் பரிசுத்தம்
பாரியவில்லையா உனக்கு?

விலைமாதரோடு
வியாபாரம் செய்து
உன் வாழ்க்கை விடியலையல்லவா
தொலைத்து விடியருக்கிறாய்!

வாவிப் பூட்டுத்தின்
வாஞ்சையில் மூழ்சி
காவியாக்கி விடாயே
வாழ்க்கைக் கார்ப்பத்தை!

கைப்பிடித்த நங்கையின்
கணவுகள் புரியாத உனக்கு
கள்ளக் காதல் கொள்ளும்
கச்சிதம் வந்துதிப்படி?

எயிடகைப் பற்றி
என்னளாவும் நீ
எண்ணியிருக்க மாடாய்!
ஆனால்
உன் களவாணித்தனம் கண்டு
காலனாய் புகுந்ததைப் பார்த்தாயா?

போகும் போதாவது
“உறை” நினைத்துக் கொண்டாயா?
கில்லையே!

நுழிக்கையுள்ள
நல்ல துணையிருக்க
சுகம் காண நீயும்
சூருசமலேன் வகுத்தாய்?

மருந்தில்லா நோயிதுவன்று
மடையனே உனக்கேன்
புரியாது போனது?

போகட்டும் விடு
வாழ்க்கையில் நல்ல
பாடம் பழுத்து விடாய்!

உன் ஆயுள்
ஜன்னல் சீலைபோல்
சின்னதாசி விட்டதே
அதுவரை
ஆற்றுப்படுத்திக்கொள்
நாளிருக்கிறோம்!

தினச மாறிய உன்பாதை
சந்ததிக்கு
சரியான பாதையைக் காட்டாயும்!

உன் சந்ததிக்காக
எயில் புதுப்பாதைகளை
எழுதி வைக்கிறேன்
தவறியெனும் அவர்களை அங்கு
தளிக்கவேண்டாமலனச் சொல்!

கணவன் மனவி
கொள்ளுறுவே
கடவுள் வகுத்துது.
ஓரினச் சேர்க்கை
ஒரு போதும் வேண்டாம்
ஒரம் கடிடு!

பாதுகாப்பற் பாலுறவு
ஏதுவாக்கும் எயில்லை பிடிக்கு
குது வாது கில்லாது - நீயும்
உற்ற துணையுடன்
உட்டுமே கூடு!

ஒருவர் பலருடன்
பாலியல் கொள்வது
அருவாருப்புள்ள காரியம்
அங்கே
எயிலும் அணுகும் சாத்தியம்
அதிகம் உண்டு காண்!

விழுவாயியனில்
விபத்தில் காக்கும்
தலைக்கவசம் போல்
உறையை நினை!

உறையை மீறியும்
உயிர் குடிக்கும் வழிகளுண்டு
கறை படியா கற்புடன் வாழு!

தோலைத்துளைக்கும்
ஊசிகள் கத்திகள்
புதிதாய் கீருந்தால்
புகுத்த அனுமதி!

எச். ஜ. வி தொற்றிய
பெண்மணி நீயானில்
கார்ப்பத்தடையிலே
கருத்தாய் கீருந்தீடு
உற்பத்தியாகும்
உன் சிறு கருவும்
உழுவ வேண்டாம்
உன் போல் எயில்லால்!

பாரிசோதனை செய்யாக்குருதி
பாய்ச்சுவதை தவிர்
பக்குவமாகவே கோட்டுரிந்து
விழிப்புடன்
குருதி மாற்று!

அழுகிய வாழ்வு
உன் அருகிலிருக்குது
அசிங்கங்கள் துடைத்துறி
அற்புதும் நிகழும்!

டஞ்சனாய் வாடி

சமுகக் கோட்டைக்குள் நீ
சாதியாக வேண்டாம்
சமுகச் சிற்தனைக்குள் நீ
சுகங்காண முயல்!

சாதி வெறி கொண்டு நீ
சாதிக்க வேண்டாம்
பாதியைக் கொடுத்து நீ
பாக்சியவானாசி விடு!

மத வெறி கொண்டு நீ
மனம்பிரிக்க வேண்டாம்
மதமனம் தகர்த்து நீ
மனிதனாய் வாடி!

பெண்ணியற் பேசி நீ
பெருமை கொள்ள வேண்டாம்
கண்களாய் அவளை நீ
காத்திடு போதும்!

விடுதலை கின்றி நீ
விதீயில் சிலைய வேண்டாம்
நடுஞ்செலை மனிதனாய் நீ
நடந்திடு உலசில்!

உணர்வுகள் மூடி நீ
உன்மையாக வேண்டாம்
உணர்தாய் விசி நீ
மனிதந்தை மலர்த்திடு!

வேண்டுடே

வாழ்வை கிரசிக்க
வயது வேண்டும்
தாழ்வைப் பொறுக்கும்
தன்மையும் வேண்டும்
ஏழு மனதிலூம்
ஏற்றும் வேண்டும்
வாழும் கினம்போல்
வளம் பெற வேண்டும்
பண்பில் தினமும்
பணிந்திடவேண்டும்
கண்களில் அறிவியல்
காட்சிகள் வேண்டும்
மனதில் தூய்கையாய்
மணம் விச வேண்டும்
எனதுயிர் உள்ளிலே
எழுச்சிகள் வேண்டும்
தாய்தந்தை மசிழ்விலே
தீவளத்திட வேண்டும்
நடுபுதன் சேர்ந்து
நடந்திட வேண்டும்
கடபுலன் எங்கும்
கவிதர வேண்டும்
சாதலை விவ்வூம்
சாத்விகம் வேண்டும்

காதலும் முழுதாய்
கற்றிட வேண்டும்
சாதிகள் மறக்கும்
சரித்திரம் வேண்டும்
போதிய அன்பினைப்
பொழிந்திட வேண்டும்
கிணங்களைப் புரிந்தே
கிணைந்திட வேண்டும்
கிணங்களை அகற்றிச்
சரித்திட வேண்டும்
போரினை கின்றே
போக்கிட வேண்டும்!
பாரினில் அமைதியை
பேணிட வேண்டும்
பூக்களின் ரீதினில்
புதைந்திட வேண்டும்
பாக்களில் எங்கனும்
பாசமழு வேண்டும்
சிரிய சுந்தரநி
சிறந்திட வேண்டும்
பாரிய மனமதாய்
பரந்திட வேண்டும்
ஒன்றே குலமென
ஒதுதல் வேண்டும்
நன்றே யாவுமென
நவின்றிடல் வேண்டும்

புத்தனே புகவிடம் தேடு

உந்தனது

புனித பூதி புகம்பற் ஆசிறது
போதி மரவில்லாம்
மோதி வெடிக்கின்றன
“செல்”கள்
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

உந்தனது

தீரிபிடகம் கீன்று
தீயிலநுக் கொளுத்தப்படுகின்றது
போதனைகளெல்லாம்
பொசுக்கப்படுகின்றன
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

ஆமையைக் கூட

கொன்றிடா உன்
சாம்ராஜ்யத்தில்
ஆங்களைக் கொன்று
அரசனாக்க ஆசைப்படும்
அடிவருடிகள்
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

போர்த்திருக்கும்

காவியடைக்குள் கைக்குண்று
வீசுகின்ற சாழரவில்லாம்
கீனவாதக்காற்றாய்
கைசுக்கின்றது
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

முற்றும் துறந்த

உங்க்கின்று முடி சூடை
முடிமட்டும் துறந்து
வெடி வைக்க அலைசிறார்
சகோதரர்க்கு
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

நானள்

உன் சிலையே கலைக்கிழந்து
உலையிலே உருக்கப்படு
தோற்றுவிப்பார் தோட்டாக்கள்
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

அரண்மனை விடம்

ஆசைகள் துறந்து
சாந்தியை நாடிய சத்தியனுக்கு
அடியார்களின்று
போர்க்கொடி செய்வார்
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

புசிப்பதற்கு உனித கிரத்தழும்

கிரசிப்பதற்கு உயிர்ப்புரிப்புக்களும் செய்யும்
புறநீபுடிந்த பூதிநளில்
புண்ணியனே நீ ஏன்?
புத்தனே புகவிடம் தேடு!

உதயன் சஞ்சிவி

02.01.1999

நட்புக்கும் கற்புண்டு

சீருகடித்துப் பறக்கின்ற
சின்னப் பறவைகளைப் போல்
உறவிலே நிறைந்து
உவகை பொங்க
கறைகளற்ற உள்ளத்துடன்
களிப்புடன் வாழ்வது
உண்மை நட்பு!

நட்புக்கு நிறுமுண்டு
அது நல்ல உள்ளத்தீன்
வெள்ளை நிறம்
நட்புக்கு கற்புண்டு
அது நயவாஞ்சகம் அற்ற
நன்றாத்தை!

உண்மை நட்பில்
சொந்தமான கனிகள்
ஒருபோதும்
சொந்தயாசிப்போவதில்லை!

கியர்கை வாழ்ச்சிக்குட்

குண்டு தந்த புகையதுவும்
உண்டு விட்ட உயிர்களதும் - குண்டு
பூசி களைத்ததெடா
பண்பலடுப் போனது நெஞ்சலெடா!

தறிக்கப்பட மரங்களாலும்
பறிக்கப்பட வளங்களாலும் - குறியின்றி
சூழல் தினக்குதெடா
சுருண்டே மனிதமும் விழுதெடா!

கிரசாயனங்கள் தான் கொண்டு
அரசாஞ்சும் விவசாயிகளால் - சீரசே
சிலைத்து போனதெடா
சீரின்றி நிலங்கள் வரண்டதெடா!

பொலுத்தீன் பாவனை அதிகரித்து
நலத்தீர்கு தீமை முளைத்ததீக்கு - அலுத்தே
போனது சீலெடா
போக்சிட வழிதனைக் காட்டிடை!

கியர்கை தனை நீ வாழ்வித்தால்
கியர்கையும் உன்னை வாழ்விக்கும் - செயர்கை
தனை நீ தவிர்த்தீடை
தனளகளால் பசனை கீட்டிடை!

வீட்டிற்காரு மரம் வளர்த்து
நாட்டுக்கு நன்மை செய்தீடை
குவலயமது நிறையுமெடா!
குதாகலங்கள் வந்து தங்குமெடா

புரியகவப்போட்

தோளில் சிடந்த ஏள்ளன
தோழனைப் போல் தழுவி
பாவில் கொஞ்சம் தாவிவன
பார்வையால் கேட்டது காண்!

ஏனிடா குடித்த நீர் எங்கே?
ஏவிடா என்று நானேச
சானிடா வயிறு எனக்கு
சாகவா என்றது சிறுசு!

போரூடா என் செல்லமே
பாலது விலை என்றேன்
போர் என்றால் நீயுவின்னை
பெற்றாய் ஏன் என்றது!

கடையிலே பாலை வேண்டி
கயந்தீரும் புடியில் உள்ளிரி
பாடையில் போனவள் முலையாய்
பாசாங்கு செய்து கொடுத்தேன்!

பாலது சுரந்த மேனி
பாரது விடமுப்போன
காலந்தான் உனக்கின்று
கார்கால மானவதன்பேன்!

தாயவள் உனை எனக்கு
தடயமாய் தந்து போனாள்
பேயதாய் எந்தன் மனது
பேதவித்து உலையது காண்!

மீன் வாங்கச் சென்ற அன்னை
மிதிவெடியில் மிதித்தழுந்தான்
“கான்” மீது கால் கண்டு
காட்டுனேன் நான் அடையாளம்!

ஏந்தானோ உனை கீங்கு
ஏங்க வைத்துச் சென்று விடாள்
பாண் வாங்கிப் பசீயாற்றும்
பக்குவழும் நான் அறியேன்!

பள்ளி செல்லும் வயதுனக்கு
படிக்கத்தான் நேரடில்லை
துள்ளி விளையாடி வர
துளிநேரம் கூட கில்லை!

சுள்ளி முறிக்க உனை நாலும்
சுறுக்காக அனுப்புசிறேன்
அள்ளி நீயும் கொண்டுவந்தால்
அடுப்பாரிக்க நான் வருவேன்!

நகரினிலே எனது வேலை
நயமாக மூட்டை தூக்கல்
சுகமாய் நீ உடம்பிழுத்தால்
சுறுக்காக கிணனத்தீருவேன்!

எதீர் காலம் எழுப்பார்த்து
ஏனாம் செய்திடாமல்
புதீர்போடுப் புரிய வைப்போம்
புதைந்த எங்கள் உரிமைகளா!

அன்பு

அன்பு என்பதீல்லை எனில்
அசிலம் கூட கீல்லை
அன்பு என்ற சொல்லிற்கீழ்
ஆகி எதுவும் கீல்லை!

கீதயமதன் தூஷப்புச் சத்தும்
கீதமாய் அன்பைக் காட்டும்
உதயமதீல் முகங்களைல்லாம்
உறவாய் வந்து நிலைக்கும்!

அன்னையவள் அரவணப்பில்
அன்பு உண்டு வாழ்த்து
கீனல் தீர்க்கும் தந்தையிடம்
கதையே பெற்றும் உயர்ந்தோம்!

நடபு என்னும் உறவினிலே
நுயக்கும் அன்பும் கீதுவே
உபவாருளாய் உள்ள மட்டும்
உயர்வு வந்து சூழும்!

ஆசிரியம் உட்டடுசின்று
அறிவும் அன்பின் உறர்றே
நேசிக்கின்ற கிழவன் அருளும்
நேர்த்தியான அன்பே!

காதலர்கள் கண்களிலே
கசிவதன்பு உறர்றே
சாதல் வரை பற்றுவதீ
சாற்றுவதும் அன்பே!

திருமணங்கள் வெற்றிப்படு
தீளைக்க வேண்டும் அன்பில்
கருவிழுயிர் தரிப்பதற்கும்
காரணம் கீவ் அன்பே!

நாட்டின் முது அன்பதனால்
நஞ்சிளைஞர் களத்தீல்
காட்டுசின்றார் விராமத
உரிமைக்கான போரில்!

கலைஞருக்கு அன்பதீகம்
கலைகளிலே தானே
விலைகள் போகா விரியாய்
வினாத்திருவான் நயத்தை!

சுமைகளின்றி சுதந்திரமாய்
சுபீசம் காணவைக்கும்
சுமைத்தியது நிலைத்திடவே
அன்பு வேண்டுவென்றும்!

சமுதாய [சாக்] கடைகள்

அலை முழுக்கொங்கும்
ஒன்றைக் குடிசைகளாய்
வாலைக் கிளப்பி ரீற்கும் - வடி
சாலைத் தவறானைகள்!

காலைப் பொழுதினிலே
வெலைப் பழுவிறுக்க
பாலைப்போல் குடிக்க
தோலைப் பொசுக்குசின்று - விடி
காலைக் கசிப்பிடங்கள்!

நீள ஒழுங்கைதுனில்
மீள வசதி கீண்றி
நீளப் படங்களாக
மாள வழிசெலக்கும் - முழு
நீலத் தீரைப்படங்கள்!

நாள கிசைதுனிலே
ஆற முழுக வைக்கும்
தோழரோடினைக்கும்
வீறு விடைகொழுக்கும் - புது
காலத் தீரையிசைகள்!

கேட்ட கீடந்தனிலே
போட்ட “டம்பி”களும்
நட்ட சின்னமதும்
காட்ட முடியவில்லை - கீந்த
வாட்ட அரசியவில்லை!

கொழுத்த உறுதிகளும்
எடுத்த முடிவகளும்
பழுத்த பழுப்பினிலே
அடுத்த தோர்தல் மட்டும் - கீங்கு
தருத்து நின்று விடும்!

கல்வி கொட்டுக்கூகள்
சல்லிக் கொட்டுக்கூகளாய்
கொல்லில் உயர்ந்தவையாய்
மண்ணில் நிலைத்த போதும் -
கிடை
வெல்ல யாரும் கிள்ளலை!

சுத்திப் போட்ட வேலி
சொத்தி எண்டு கொல்வி
கத்திக் குரவிலழுப்பி
சுத்தி வணைப்பினாலே எல்
புத்தி கொன்றிடுவார்!

தட்டிக்கேட்ட எண்ண
கட்டிப்போட்டு உண்ண
தட்டிக் கேட்டிடுவார்
மட்ட போல நீயும் - கை
கட்டி வாழ்வதுன்ன?

முச்சை தனையிடுந்து
அச்ச வானமதில்
அஞ்சி அஸைந்திடாது
துச்சம் என பகைவார் - தீய
வினை அறுத்திடுவாய்பா

படையப்பா

மத வெறி தனை உடையப்பா
மன வெறி தனை துடையப்பா
மது வெறி தனை தகரப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

கின வெறி கீன்றி நடவப்பா
கூரண்டே கீனமெனக் கொள்ளப்பா
கீனிதே வாழுப் பழகப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

காக்கை கூட அழகப்பா
காற்றைக் கூட நுகரப்பா
காதல் கொண்டே வாழப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

படிப்பில் பார்வை செலுத்தப்பா
பஞ்சகை கொஞ்சம் குறையப்பா
பதனி வேலங்க தணியப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

குடும்பத்தோடு நடவப்பா
குவலயம் சீறக்க வாழப்பா
குழவியின் மனது கொள்ளப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

விரும் உனக்குள் கீருக்கப்பா
விசும் வாள் உன் சொல்லப்பா
விதியை நீயே வரையப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

கடசிகள் உனக்குள் ஓன்றுப்பா
கருத்தீனை கீன்றே கூறப்பா
கச்சிதமாயே நடவப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா

தடைகள் என்பது என்னப்பா
தகர்த்தால் ஏது நிகரப்பா
தடைகள் தாண்ட முயலப்பா - உன்
வாழ்வதை நீயே படையப்பா!

நட்சன் நாதமாய்

நதியின் சாரலாய்
நார்த்தன கிஶைகளுடன்
புது சுதி சேர்த்து
புன்னகைப் பூபாளமாய்
என் மனமிழங்குற்
முத்துக் குழுங்குற்
உள்ளத்து உணர்வுகளிற்கு
கவிதைப் பூக்களை
நட்பின் நாளில் கோர்த்து
நான் படைக்கிறேன்!

கடலோர ஈரக்காற்றாய்
என் மனம் மீது
ஈரக்கம்பளம் விரித்து
அலைகளாய் என் நெஞ்சில்
தவற்றுது கொண்டிருக்குற்
கலைகலந்து உங்கள் நடபு
காலங்களைக் கடந்துற்
கவி தந்திருக்க வேண்டும் என்றே
ஆசப்படுகிறேன்!

என் நாடகளை
நந்தனவனத் தோலேற்றி
சீந்தை தனில் புது
சீத்திருற் தனை வரைந்து
சீரிப்புப் பூக்கள் கொண்டு
என்னை அலங்கரித்து
சிருஷ்டத்து விழிருக்குற்
உங்களுக்கு
என் ஆயுளிலும் நீண்ட
வாழ்த்துக்களை வழிக்கிறேன்!

அந்த நட்பின்
வார்த்தை விரல்கள்
என் தீய வீணையின்
கிராகங்களை மீட்டுகின்ற போது
அன்பின் ஓவியச் சுரங்கள்
ஒன்று சேர்ந்து
என்னை ஒரு
புதிய மெட்டுமைத்துப்பாட
வழி சொல்லியிருக்கிறது!

அந்த மெட்டுமைகள்
இதந்து இதந்து
நட்பின் நாதமாய்
நானும் மாறிப் போனேன்!

தென்றவின் சுகமாய் வந்து
தெழுமாக்குப் பாட்டிசைத்து
நந்தவனச் சோலையாய்
நறுமணம் பூர்ப்பி
சிராமத்துக் குயில்களாய்
ஙூவிக்குரல் கொருக்குற்
உங்கள் உறவுகளை
பற்றியிருக்கும் சுகம்
பசுமையானது தான்!

நேரடி எட்டு மணி

குபிலின் சங்கீத சப்தங்களில்
குளிர்ந்து போய்விட்டது ஏக்கும்
கித்யங்கள் மீது
வெயிலின் வெப்பம் பாய்ச்சி
வேக வைக்கும் காலயிது!

நம்பிக்கை நடசத்தியும்
தோன்றுவதாய் என்னி
காத்திருந்த நாடகளைல்லாத்
தும்பிக்கையால் எம்மை
தூக்கி அடித்து விட்டுப் போசின்றன!

வரண்டு போகும் எங்கள்
நாவுகளைக்காட்டி வாங்கிக் கொள்ளும்
தண்ணிரில் தங்கள்
கால்களைக் கழுவிக்கொள்ளும்
நாதியற்ற கூடிடும்!

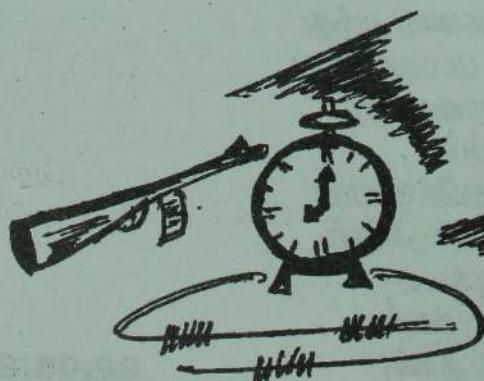
ஏமாற்றங்கள் மட்டுமே
எம் எதிர்பார்ப்புக்களாக மாறிய
வாழ்க்கை!

எங்கே செல்சிரோவிடன
எழக்கே தொயியவில்லை
தங்க கீடும் கிண்ணி
தரணிழூழுவதும் தவிக்கும்
சமகால ஓட்டங்கள்!

கப்படியே
கீடு விழுந்த பண போல்
வட்டிடுந்து வடிவிழுந்து
வாணை தோக்கிய
வார்ப்பிரூப்பாய்...
எம் வாழ்க்கை
வரையர்ப்படிருக்கிறது!

அதனால் தான்
கிபற்கையை கீரசிக்கவும்
வயற்கரை மதிருந்து
வண்ணக் கவி எழுதவும்
வாய்ப்பெனக்கில்லை!

சீக்கிரமாய் நாலும்
முக்கிரக்க ஒடிய
வீடு சென்றிட வேண்டும்
நேரம் எட்டு மணி
ஊரடங்கு எதாடங்குயினி!

சடர் ஜனி
2001

காதலர் தனம்

உன்னத உணர்வின் கீணப்பாய்
உயிர்களின் பரிவத் துடிப்பாய்
கீன்னிசைப் பாடல் மெட்டாய்
கீதாய் துடிப்பது காதல்!

நம்பிக்கை வோன் பிழிப்பில்
நல்லதோர் உறவாய் ஆசி
தும்பிக்கை போன்று பலமாய்
துணையாய் கீருப்பது காதல்!

மனங்களின் தெய்விகப்பற்றால்
மாசுகள் அறுவே அழித்து
கீன மத வேறு பாடின்றி
கீதாய் கீணவது காதல்!

சின்னச் சின்ன பாசில்
சிறுப்புக்கள் ஸிறைவாய்ப் பெற்று
அன்பின் ஊர்ரில் நுணைந்து
ஆயுளை வளர்க்கும் காதல்!

வாழ்வின் பாதையைச் சுதுக்கி
வண்ண நாள்களைப் பிறுப்பிக்கும்
வசந்த ஊர்றே காதல்!
வாழ்த்துவோம் காதலர் தீளத்தை!

முகார் ராகங்கள்

எங்கள் வாழ்க்கை ஒடையின்
வெள்ளம்
கிளைய தலை முறையின்
கிரத்தமாக ஓடுக் கொண்டிருக்கின்றது!

கிழந்த உரிமைகளைப்
பயிறுவதற்காய்
கிழந்துகொண்டிருக்கும்
எங்கள் தேசத்துச் செல்லங்கள்
ஏராளம்!

முடகங்பி வேலிகளுள்
முடங்கிப் போய் சிட்க்கும்
தழிழ்க் கிராமங்கள் பாடும்
முகாரி ராகங்கள்
முடிந்து போன உதயத்தையல்லவா
உணர்த்தி ஸிற்கின்றது!

பத்திரிகைகளில்
படிப்பதற்காகவே
ஒரு பக்கம்
“காணாஹ் போனோர்”
என சுச்சடிக்கப்படுகின்றது!

ஒத்தாவலந்து
ஒலைக்கொடுக்காய்
எங்குறுவால்
எழிப்பூத்துக்கிடிக்கொலா!

காடைத்தனமும் குறிப்புகளும்
வாடையாடிக்கும் வாழ்வாய்
எங்கள் சுற்றும்
மாற்றப்படிருக்கின்றது!

கிளவாதச் சுவருக்கு
கிரத்த விவரிச் சாந்தியீடு
கிறுக்கிக் கட்டியாறுப்பிய
“சுலாதாளஞ் செய்வோம்”
எனப் பொய்ச் சத்தியம் மூங்கும்
வெள்ளையாடிக்கப்பட்ட
கல்லறைகள்!

உணர்வுகளை
அடக்குவதற்காக
உடலுக்குடன் பிறப்பிக்கப்படும்
தடைச்சுடங்கள்!

அத்தியாவசீய பண்டங்களை
கூட அடைய முடியாது
அகதிகளாக அலையும்
இதரவற்ற தழிழர் பலர்!

அடையாள அடைகளை
அச்சியின்றித் தாக்கிச் செல்லும்
கொயவரும் முடியவரும்!

?

எல்லாம் சலுக வெளிகளில்
சஞ்சரித்து எம்மை
சங்காரம் செய்து
கொண்டிருக்கின்றன!

கிளவாத முடகம்பிகளால் சுற்றப்படு
முன்டாக
எம் சலுகம்
நாத்தாங்கு குனித்து
எல்லீந்து ஏதுவாய்
எல்லானாய் செத்துப் போனின்றது!

மழை பெய்து கொண்டிருந்தது
மண்டது சீல
வசந்தங்கள் மூப்பதற்காக!
எம் கண்கள்
கசிந்து கொண்டிருந்தன
கண்ணிரை
கூந்து விட வசந்தங்களை
சுற்று ஈரப்படுத்துவதற்காக
அதனால் தான்
கடப் பெயர்வகள் கூட
எம் முன்னே
கிளமிப்போய்க் கிடக்கிறது
பழசிப் போன கூந்த வாழ்வை
மாற்றி அமைக்குமுன்
எம் மனங்கள் கூட
எம்மை விடு
கடம் பெயர்க்கப்படுமென?

மறந்தே போனது

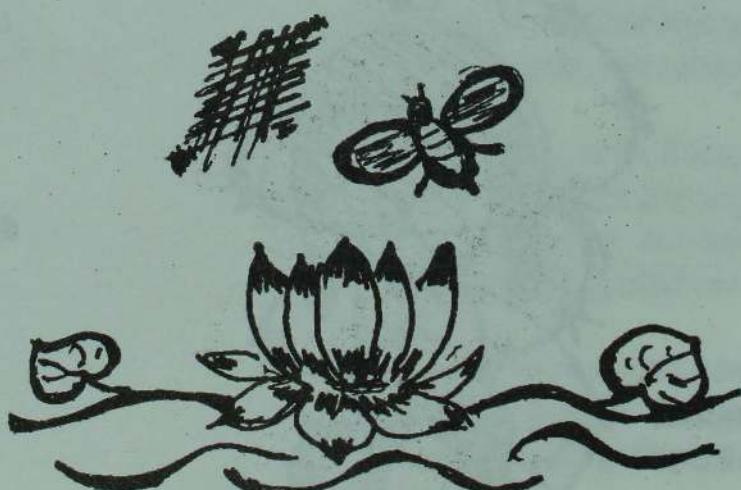
குளத்து நீரில்
குளிக்கும் தாமரைக்கு
ஒட்டிக் கொள்ள
ஒப்பந்தறில்லை!

சிறுகு அதிர
ரீங்காரலிசைத்து
பறந்து வருமோ
பானி வண்டின
விரிந்து சிடக்குது
தாமரை கிடத்துகள்!

இற்றை முத்தம்
ஒருசில வருடல்
காதல்ச் சீண்டல்
ஆற்...!
வண்டின் வருகை
ஒரு வசந்ததேசத்தை
வரவழைத்தது எப்படி?

கிப்போது தாமரை
கர்ப்பமாசிப் போனது!

கிண்ணாரு தாமரையை
உருவாக்கும் சுகத்தீல்
நன்றி சொல்ல
மறந்தே போனது
வண்டைப்பார்த்து!

வாழ்ச்சி சிடியல்

உன்

நாகங்களுக்குள் புதுந்து
நிலவுகளாய் மாறும்
என் நினைவுகளை
வெட்டக்கூடாதுந்றா
நாகம் வளர்த்துக் கொள்கிறாய்!

என் வாழ்க்கை வசந்தத்திற்காய்
நீ கீழாட வைக்கும்
நினைவுப் பொட்டாக்களே
என் கீராவானின் வனப்பிற்கு
வண்ணமூட்டுசின்றன!

நிலவினைக் கூட
என்நினைவுகளால்
கழுவிக் கொண்டிருக்கின்றேன்
உன் நுதவில்
பொட்டாவதற்காய்!

கள்ளில் உறைவைத்த
கணி கீதழ்தின்று
சொல்லில் சுகப்பாடும்
கவி பல புனைந்து
உள்ளமது மசீந்து
உன்னோடு வாழ்சின்றேன்!

வண்ணக் கனவுகளுக்கு
வணக்கம் சொல்லி
எண்ண அலைகளுக்குள்
என்னைத்தொலைத்து - பெண்ணே
உன்னோடு உறவாடும் போது
பெருங்கவிகள் பிறக்குவதென்று!

அன்பின் சுறை
அதிகாரிக்கும் போதுதான்
அதன் சுகமும்
அதிகாரிக்கின்றது!

கவிதை மழுப்பால்
உன்னைக் குளிப்பாடுடு
நினைவுத் துணியால்
உன்னைத் துவாடி விட்ட பின்னும்
மீண்டும் கவிதை மழு!

உன் கீதயச் சிலியிலுள்
நான் வாழ்வதால்த் தான்
விடியல் எனக்கு
விளக்கு வைக்கின்றது!

புத்தம் புது மலராய்
என் சீத்தம் எங்கும் முக்கும்
சீன்னவளைஞ் வதனம்
என் கிரத்தம் எங்கும் கலந்து
உயிர் வாழ்சிறது
உறவாசிறது!

சுதந்தர முச்சு

சொந்த வீடு பார்க்க வேண்டும்
சோர்வு வேண்டாம் தோழா
வந்த பகை நீக்கயினி
வழிகள் செய்வாய் தோழா!

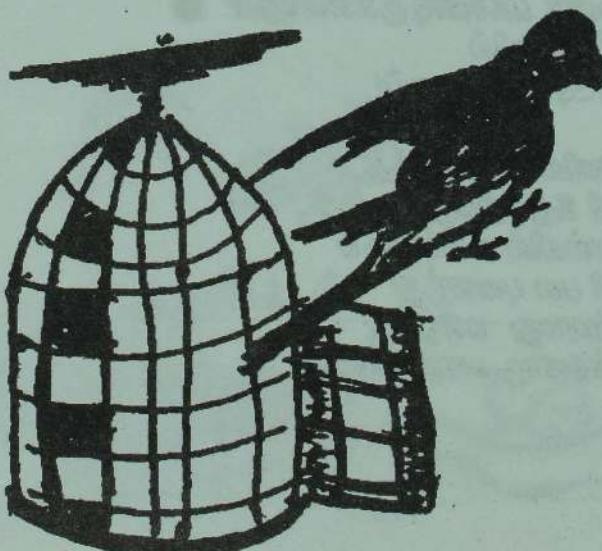
உன்னுரிமை அனுபவிக்க
உரிமை உன்ற தோழா
அந்தியாரின் ஆதிக்கத்தை
அகற்ற வேண்டும் தோழா!

அகதி என்ற அந்தஸ்து
அகற்ற வேண்டும் தோழா
தழிழரென்ற தகரையது
மனதில் கொள்ளு தோழா!

உணர்வுகளை இனமையாக்கி
உடைந்திடாதே தோழா
உணர்வுகளு உரத்தை ஊட்டி
உயிர்ப்பிப்பாய் தோழா!

இகுதிகள் ஆனதைல்லம்
அழிவதீல்லை தோழா
வேகமது கொண்டிருந்
வேளை தோழும் தோழா!

சுதந்திரத்து முச்சினையே
சூடிக் கொள்ளு தோழா
நிதழும் உந்தன் வாழ்வ தனில்
நிறைவுகானு தோழா!

சிறகுகள் தந்திருக்கின்றன

நீணக்கையிலே
வண்ணத்துப் பூச்சியாய் சிறகடிக்கும்
நின் நீணவுகள் யாவும்
என் சீந்தை வாளில்
வான வில்லாய் வந்து
வண்ணக் கலவை பூசியிருக்கின்றது!

வாழ்க்கையின்
உன்னத படிமானங்களைத் தேடும்
உன் உள்ளாம்
உயர்வானதே!

வானம் பாடியாய்
கானம் பாடும் உன் குரவில்
அந்த வானம் கூடக் கரைந்து
இளர்திய மூயா
“கடல்”என எண்ணத்தோன்றுகிறது!

ஆழ்க்டலின் அமைதிபோல்
ஆரவாராம் அற்ற உன்
அகமதுள் சீட்க்கும் முத்துக்கள்
அன்பின் சொத்துக்கள் அல்லவா!

கங்குல் பொழுதில்
மூரண தீங்களாய் எங்கும் ஜாவிக்கும்
உன் அர்த்துப் பார்வையின்
குளிர்க் குதிர்கள்
புதிய உதயத்தை அல்லவா
நெஞ்சீல் பூப்பிக்கின்றன!

முடகளின் வலியைக்கூட
முடவிழுச் சிரிக்கச் செய்யும்
உடபொருள் பொதிருத்
உன்னத உணர்வுகளை
உன்னால் எப்படி
உருவாக்க முடசின்றது!

என் தோள்களின் மேல்
நடின் மாலையாய் விழுந்து
நந்தவனமாய் மாற்றி
சீந்தையிலே புது
சிறகுகள் தந்திருக்கிறாய்!

வாழ்க்கைப் பாதைக்கு
புது வரம்புகள் போடும்
வசந்தப் பூக்களை
அங்கே வரவழைத்து
ஆனந்தக் கூடைருஞ்
அழுத்துச் செல்லும்
உன் நடை
உண்மையில் உன்னதமானதே!

அந்த
உன்னத உணர்வுகளின்
பிடிப்புக்கள் என்றும்
பிரிந்திடாது பிரிய கிராக்க
கிசைத்து
புது பிருந்தாவனமாகடிடும்!

தண்டிதுவார் தமிப்பணக்கு

செய்தியாளர் செம்மையுடன்
சேகாரிக்கும் பணியாளர்
மைய் வருத்தம் பாராது
மேதினியில் உழைத்திடுவார்!

அச்சுறுத்தல் பலவந்து
அறியாயும் செய்தாலும்
துச்சமென அதை நினைத்து
துல்வியமாய்ப் பணி செய்வார்!

கொச்சையாக மளிந் மாண்பு
கொலையாதல் கண்டு விட்டால்
முச்சை போட்டுக் காட்டியதை
முடிவுரைக்கு அனுப்பிடுவார்!

உண்மை நேர்மை அஞ்சானம்
உண்டிவர்கள் ஏநுஞ்சமதில்
கண்ணை கிளம் காப்பது போல்
காத்திடுவார் சமூகமதை!

மண்ணில் நீதி நிலைத்திடவே
மனதார உழைத்திடுவார்
நன்மைகளைச் செய்வதற்கும்
நாட்டிடுடன் முன் செல்வார்!

வேற்றுமைகள் கீல்லையியன்ற
வேதமதை மனங்கொண்டு
போற்றுதற்கு உரிய பணி
செய்திடுவார் செய்தியாளர்!

ஆற்றலும் நல் ஆளுமையும்
அகல் விளக்காய்க் கொண்டவர்கள்
தூற்றுதற்கும் பணிந்தீடாது
துணிந்திடுவார் தமிப்பணக்கு!

நெருப்புத் துண்டங்கள்

மாவிரார் உங்கள் சுவாருகள்
மரிக்கவில்லை வாழ்சிறது
மானங்காத்து உம் வாழ்வ
மறையவில்லை தொழிறது!

மக்களையும் மன்னையும்
மாண்பும் நேசித்த
மறவா உங்கள் பாதங்களை
மனதாரத் தொழிளின்றோம்!

வஞ்சகளின் வாள் வீச்சால்
வதைபடும் எம்மினத்தை
நெஞ்சில் நிறுத்தி எழுந்த
நெருப்புத் துண்டங்கள் நீங்கள்!

இதிரத்தையும் உடலையும்
உரிமைக்காய் தாறைவார்த்த
உங்கள் உயரிய நாமங்கள்
உண்மையில் உன்னதமானதே!

எங்கள் ஈழத்திருநாட்டில்
எழுந்து ஜாவிக்கும்
நாயகர்களாய்
உங்கள் நினைவுச் சுடர்கள்
நிஜம் பெற்று வாழும்!

புதையும் போது வினதயாசி
புதுமைசெய்த உம் கிலைசியங்கள்
உதயாகும் நாள் தேடி
உழூடுனே பயணிப்போம்!

நாங்கள் நதியாக வேண்டும்

குட வேண்டாம்
நான் நனைய வேண்டும்!

கூரை வேண்டாம்
நான் நனைய வேண்டும்!

மரத்தடியும் வேண்டாம்
நான் நனைய வேண்டும்!

இம்
நனைய வேண்டும்
நான் நனைந்து கொண்டே
நடக்கவேண்டும்!

நனைந்து கொண்டே
இடவேண்டும்!

நனைந்து கொண்டே
குளிர்காயவும் வேண்டும்!

அவளின்
அன்பு மழையில்
நான் நனைய வேண்டும்!

என் நாடகளைல்லாம்
நனைய வேண்டும்!

நானும்வளைம்
சோந்தே நனைய வேண்டும்!

நனைந்து நனைந்து
நாங்கள்
நதியாக வேண்டும்!

உயர்ப்பு சக்தி

உழைப்பின்

உண்மை நாட்டத்துடப்பாய்

உரிமைப்பறும் வேகம் கொண்ட

உந்து சக்தியே

தொழிலாளர் சக்தி!

அடிமையில்லை

அவனே தலைவன்

விடிமையிலை

மினிர்வான் செழிப்பாய்!

குடிமக்கள் வாழும்

உயிர்ப்பு சக்தி

உழைப்பவன் சிற்றும்

வியார்வைத்துளியே!

கரங்கள் கிணன்று

பலைகள் பெற்று

சிரங்கள் உயர்ந்து

சீகரும் தொடும்

வரங்கள் பெற்று

வண்ண நாளே

மே ஒன்று!

எழுவோம் உயர்வோம்

உரிமை பெறுவோம்

உழைப்பின் பலத்தால்

உலகை வல்வோம்

என்று கூறும்

அறை கூவல் என்றும்

அசிலிமங்கும்

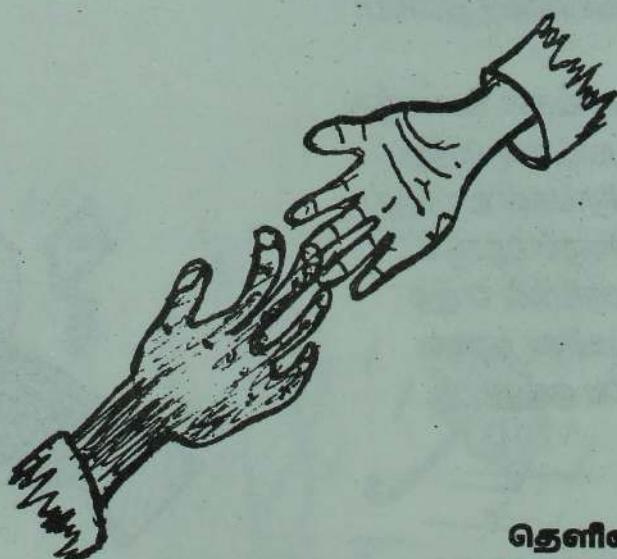
ஒங்கி ஒவிக்கட்டும்!

அர்த்தம் புர்க்கறது

நீண்ட தூரப் பயணத்தை
 சிற்தீரை கீன்றிச் செய்சின்றேன்
 வழியிலே என் எதிரி
 கீழிழிலை கோலமாக
 வாருந்தீயபடி
 முகம் குப்புற விழுந்து சீட்க்கிறான்
 நான்
 எக்காளமிழும் சீரிப்புடன்
 கடந்து செல்கிறேன்
 அப்போது ஒரு குரல்
 “உன்னைப்போல்
 உன் அயலவனையும் நேசி”
 என்று மனதில் ஒவிக்கிறது
 பயணத்தைத் திசைசமாற்றுசிறேன்
 எதிரியின் ஆருசில்
 நண்பனாய் அமர்சிறேன்
 அவனைத் தொட்டு
 என் அயலவனாக அணைத்து
 அன்புடன் பணிவிடை புரிசிறேன்
 அங்கு
 “அயலான்”என்பதன் பொருள்
 அர்த்தம் புரிசிறது!

ஏந்து அமைத்தே

எரிந்து போகும்
எம் சமூகத்தின் மேல்
புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம்
புரிந்தது சீல
இறுதல்களை!

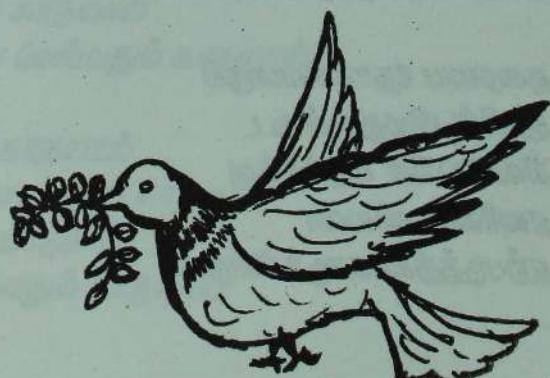
ஒன்றாய் நாம் வாழ
வெங்கிட சுதந்திரமே
நன்றாய் மனிதத்துள்ளக்க
நவின்றிடு உன் ஆசியை!

கண்டி விதியின்
கஷ்டங்கள் கழுந்து
குண்டு விழுந்திடும்
குரூரம் குறைந்தது!

எங்கள் நிலத்திலே
எங்கனும் அமைதியை
தங்கிடச் செய்யவே
தருசிறோம் முயற்சியை

சுந்தர நாட்டிலே
சுதந்திரம் மலரவே
ஏந்தந் எம் வெந்துசங்கள்
வசந்தங்கள் தேடுதே!

வந்திடு அமைதியே
வளர்த்திடு நீதியை
தந்திடு உரிமையை
தழிடுர்க்கு உரியதை!

வீழ்ச்சியன் அடுகு

அழிந்து போகும்
வான வில்லாயினும்
அற்ப நேரத்தில்
அது தரும் அழு
அற்புதமானதன்றோ!

உடன்டு போகும்
நீர்க்குயிழிகளாயினும்
கண நேரங்களில்
எத்தனை கருத்தழகைச்
வொல்லி விடுசின்றன!

இடிக் கொண்டிருக்கும்
நிலையில்லா
முசிற் கூடங்கள் கூட
நிலவைத்தாலாட்டும் அழகை
நிதமும் ஏற்படுத்துசின்றனவே!

தறரயை நோக்கிவளரும்
ஆவின் விழுதுகள்கூட
சிளைகளின் எழுச்சிக்கு
ஏணியையல்லவா
ஏற்படுத்திக்கொடுக்கின்றன!

வீழ்ந்து கொண்டே கிருக்கும் விவதகள்
தொடர்ந்தும் முளையங்களாய்
தொன்றிக்கொண்டு தானே
வாழ்வைத் தொடர்ந்துசின்றன!

மனிதா சிந்தித்துப்பார்!
வீழ்ச்சியின் அழு
நாளை எழுச்சியை முடிடும்!

நீயும் வீழ்ந்து விடுவதனால்
சோர்ந்து விடாதே
நும்பிக்கை உனக்குள் கிருந்தால்
நாளை நீயும்
எழுச்சியின் சிகரமே!

காதலால்

உலகம் சுழல்வதும் காதலால்
 உயிரின் கிருப்பமே காதலால்
 கலகம் விளைவதும் காதலால்
 கவிஞரபிறப்பதும் காதலால்

பாலையும் மூப்பதும் காதலால்
 பாசங்கள் மூப்பதும் காதலால்
 சோலைகள் மூப்பதும் காதலால்
 சேரகங்கள் வாருவதும் காதலால்!

உணர்வுகள் கிணைவதும் காதலால்
 உள்ளங்கள் உயர்வதும் காதலால்
 உணர்வுகள் உடைவதும் காதலால்
 உன்னதம் பிறப்பதும் காதலால்!

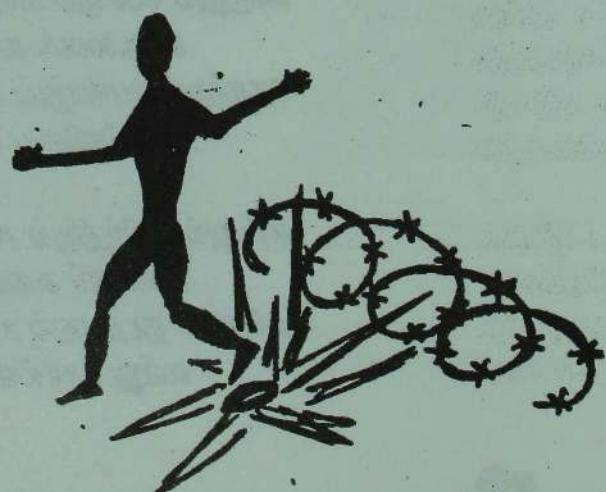
காற்றும் பேசிடும் காதலால்
 கடவுளைக் காண்பதும் காதலால்
 தோற்றுப் போவதும் காதலால்
 தோல்வியை வெல்வதும் காதலால்!

கல்லும் கசிந்திடும் காதலால்
 கண்ணீர் சுவைப்பதும் காதலால்
 எல்லாம் நடப்பதும் காதலால்
 என்று சொல்வதும் காதலால்!

பார்த்து நட...

சூரியத் துவக்கொடுத்து
வெயில் ரவுவகளால்
கொலை செய்யப்பட
முடிச் சீதை யிறு
காய்ந்து போன
உன் தேகம்
கருவாறு சுழக்கிறதா?
பார்த்து நட....!
இஞ்சிக்கிடக்குற
உன்
இஞ்சுப்பாதங்களையும்
பழிக்க
பதுங்சி கீருக்கக்கூடும்
கண்ணி வொடக்கானும்...!

தந்துவு

ஸ்ரீவு கூட நாணிவிடும்
ஸ்ரீவைந்தீரூக்கும் அழகு கண்டு
உலகு கூட சுறுல் ஸ்ரீவத்தும்
உன் விழியின் மாப்புக் கொண்டு!

நடசத்தீராய்க் கண் சீவிடாம்
நங்கையுந்தன் விழிகளினை
வானவிள்லால் ஸ்ரீம் பூதி
வனப் பேற்றும் புன்னக்கள்

தூரிகையால் செய்வதமுத்த
தூய நல் ஓவியம் நீ
காரிகையுன் அன்புதனைக்
காணவே நான் காத்தீருப்பேன்!

ஹெவனை உலவுசின்ற
ஹோகனஹே உன் ஸ்ரீனாவை
தாகமது தீரூபாம்
தந்தீதுவிடு நான் பருக!

ஏழால் உலகம் ஏற்றுப் பெறக

உழைக்கும் கராங்கள் ஒன்று சேர்க்
உறுதி கொண்டு வலிமை பெறுக
களைத்த உள்ளாம் உறுதி பெறுக
கனிவாய் கிதயம் கியக்கும் கொள்க!

கடின உழைப்பால் உயர்ந்து ஸிற்க
கருத்தை சுயமாய் விளக்க முயல்க
குடியை அன்பாய் அணைத்து வாழ்க
குன்றா உறுதி மனதில் கொள்க!

ஏரின் கைகள் வலிமை பெறுக
ஏற்றும் சுதுவே சிந்தை தெளிக
பாரின் ட்து பசுமை தருக
பார்ப்போர் மனதும் வியந்து மதிழ்க!

தொழிலில் எங்கும் தேர்ச்சி வருக
தொடங்கும் வேலை தெளிவாய் முடிக்க
எழிலில் உலகம் ஏற்றும் பெறுக
எங்கும் தொழிலே எழுந்து ஸிற்க!

வேலை செய்வோர் உரிமை காக்க
வேளை எங்கும் கருத்தீர் கொள்க
ஆலைத் தொழிலர் ஆதரவாக
ஆர்வமுடன் அவரை மதிக்க!

நாடின் வளத்தை பெறுக்க முயல்க
நாலே நாடு என்றே சொல்க
பாடில் என்றும் தொழிலை வணங்க
பாடிவைப்போம் உண்மை விளங்க!

சிந்தகளால் சவீர்த்தெழுக்ரேன்

கன விழுதுலைக்காய்
 தீனம் தீனம் நீ
 வீற்றந்து கொண்டிருக்கிறாய்
 நாம்
 சுதந்திரக் காற்றைச்
 சவாசிப்பதற்காக நீ
 நச்சுப் புகையுள் நாட கழிக்கிறாய்
 உறவுகளையும்...
 உள்ளங்களையும்...
 மறந்து விடு
 ஓயாத அஸையாக நீ
 ஒசையெழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறாய்!

சகோதரா!
 உன் கருப்பிடித்து
 களம் சல்ல
 என்னால் முடியாவிடினும்
 உன் வீரம் நினைத்து
 சிந்தகளால்
 சவீர்த்தெழுசிரேன்
 கவித்துளிகளாக!

ஷதம் ஷதமாய் கஷதருவாள்

சுந்தாமஸ்ர முகமாக
சுஷபிப்படனே வந்துறிஞ்கும்
என் காதலி வதனமுத
எப்படி நான் பாடினுவேன்!

தண்ணீரில் விதந்து நிற்கும்
தாமஸ்ரயின் கிதற்போல
தனதாக்கும் அவனுதறு!
மண்டிது வந்து விட
மன்றத்து நிலவாக
மனம் கவரும் அவனுது!

வண்டாக நான் மாறி
வந்திருங்கீ ரிங்காரிக்க - முச்
செண்டாக அவன்மாறி
சுவங்கிதழால் சுவவசேர்ப்பாள்!

முடிச்சிட்ட லின்னலாக
அந்தநாள் அவன்களவு
அடிச்சிட்ட தந்தியாக
அவசரமாய் வந்ததங்கு
படிச்சிட்ட கீருக்கையிலே
“பவர்க்கட்டாய்” அது போச்சு
துடிச்சிட்ட நான் துவன
தூராறின்று கருமசப்பாள்!

விடியரிலே சேவல்கூவ
அவன் நினைவு கொக்காரிக்கும்
எழுந்திருக்க நினைக்கையிலே
“எலாமாக” குரல் ஒவிக்கும்!

“ஈனின்” கோபுரம் போல்
கிதயமதில் உயர்ந்து நிற்கும்
கவனன்புச்சிகரமுத
எழுதல் கடினமன்றோ!

சீங்காரச் சீரிப்பழுசி
சீறுவான நிறத்தழுசி
பொங்கலிவரும் அலைபோல
பொலிவுடைய குணவழுசி!

பேனாவை எடுத்துவிட்டால்
பேதையவள் ஸமயமாவாள்
வினாகக் கிறுக்கினாலும்
விதம்விதமாய்க் கவிதருவாள்

பக்கத்தில் கீருக்கையில்
பழுச்சாற்று சுவவயாவாள்
வெங்கத்தில் சீழூங்கையிலே
“சுகல்போனின்” குரலாவாள்!

டஞ்செடி

கடை விழிப்பார்வையாலே
காஷ்டிருக்குனை அனுப்பாள்
நடைபோடும் தன்னழசில்
நாட்டியங்கள் காட்டிருவாள்!

தீவிரமாய் நான் நின்றால்
“பின்லேடன்” தானென்பாள்
சினாங்காண்டு பேசுகூடில்
“பஷ்” என்று பெயர் சொல்வாள்!

மனமுடைந்து போகையிலே
“பின்டகனே” என அனுப்பாள்
உறுதியுடன் நானிருந்தால்
“காபுலா” எனக் கேட்பாள்!

என் கவிகள் எல்லாமே
எழிலுடனே அகச சேர்ப்பாள்
சீன்வளைன் எண்ணங்களு
சிந்துபதை வழங்குசின்றாள்!

உரிமைகளைப் பறிப்பதற்காய்
உயிர் கொடுக்கும் ஓரு கூடைம்
உரிமைகளைப் பறுவதற்காய்
உயிர் கொடுக்கும் மறுகூடைம்
அத்தனை மனங்களிலும் - நீ
மலர வில்லையா?

ஓ... மனிதமே
ஏன் உணவையாய்ப்போனாய்?

சீர் கெட்ட அரசியலும்
நேர் கெட்ட வாழ்முறையும்
காண்டு வாழ்சின்ற
மனிதர்களின் முளையில் நீ
முளைக்கவில்லையா?

ஓ... மனிதமே
ஏன் உணவையாய் போனாய்?

நிறைவேண்டும்பங்கள்

அடுப்பங்கரையில்
அடங்கிப் போகும்
அசிற்சையல்ல பெண்ணை
துறுப்பாய் சமூகச்
சிறைகள் உடைக்கும்
துறுப்பணங்கள் பெண்கள்!

உலகந்தனிலே
உயிரின் கருவாய்
உலவும் மசினை
பெண்ணை
நிலவில் கூட
குறைகள் உண்டு
நிறைவே உளது
பெண்ணில்!

சரி நிகர்ச்சமான
சாத்திய வாழ்வில்
சாதிக்கும் சிகரம்
பெண்கள்
உரிமை பெறுவே
உயிரைக்கொடுக்கும்
தீயாயகத்தின் தீபம்
பெண்கள்!

மனித வழுவின்
மகத்துவ சக்தியை
புனிதப்படுத்தும்
பெண்ணை
கிளிதாய் உலகை
கியங்கச் செய்யும்
கீதயும் கூடப்
பெண்ணை!

குலவிளக்காய்
குஞ்சாதொளிரும்
நிறைவின் நிஜங்கள்
பெண்கள்
உலவும் உண்ணைத்
தெய்வங்களிகாள்
உத்தம ஆலயம்
பெண்கள்!

மனிதம்

(மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு யாழ்)
2003

மீண்டும் அடைக்கறது

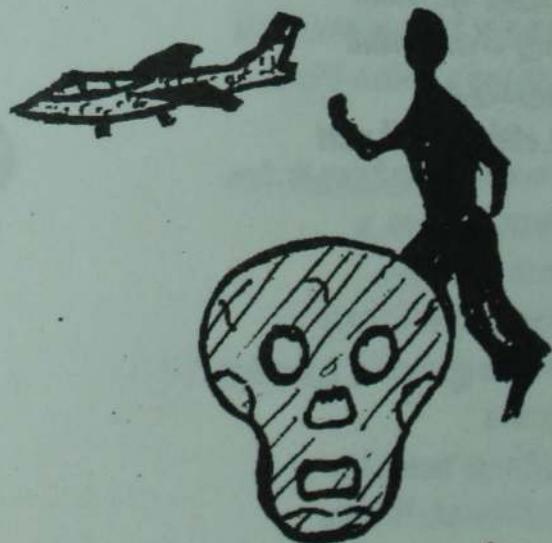
என்ன ஒட்டங்களை
முந்தீக் கொண்டு
நானும் எழுந்து ஓடுசிறேன்
என் மன்னை விட்டு!

எலும்புத் துண்டுகளுக்காய்
ஏச்சில் வடிக்கும்
நாய்கள் கூடிடம்
விழக்கிக்கொண்ட
மொய்த்துக்கொள்கிறது
அந்த பேய்கள் கூடிட்டது!

எனக்குத் தூரியும்
மடுகனக்குலமூம்
மந்திர வித்தை காபூம்
கீந்தக் கூடிடம்
மக்களை ஒரு நாள்
மறந்து விட்டுப் போகுமன்று!

மீண்டுமொருமுறை
கீந்தே
தொண்டும் படலம்
தொண்றக் கூடாதுன்ற
வேண்டுதலூடனேய
நானும் நடைப்பினாக
நாடுநடவிட்டுப் போசித்துள்

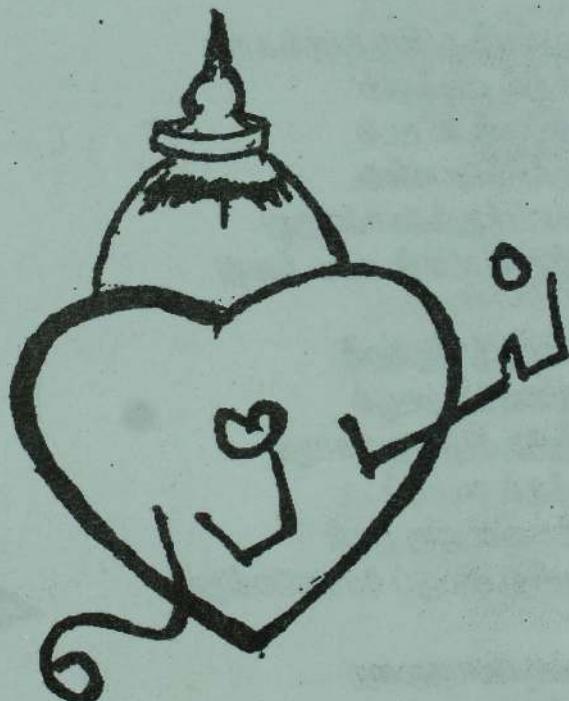
இளாழும்
என் அடிக் காவிலொட்டிய
தாய் மன்னீன் வாசனை
என்ன மீண்டும் அழைக்கிறது
தன்னை மீட்டாடுக்க
வேண்டுமென்று!

என் தாஜ்மகால்

அமைத்தவன் கரங்கள்
அறுக்கப்பட
ஊனமாக்கப்பட
ஊழலச் சலவைக் கல்லல்ல
என் தாஜ்மகால்...!
அங்படன் அவளை
நெஞ்சத்துள் கீருத்தி
கப்போதுங் கூட...
துடித்துக் கொண்டிருக்குற
கிதயம் தான்
என் தாஜ்மகால்
ஏனன்றால்...
எங்கள் காதல்
வயற்று அடமல்ல
கிரு வீவன்களின்
ஒருஷித்த
உயிர்துடிப்புக்கள்

என்னை உனதாய் எடுத்துக் கொண்டாய்

கீறவாக் கவியாய்
என்
கீதயம் புகுந்த
உறவே உனக்கு
என் உயிரை எழுத்து
காணிக்கையாக்குசிறேன்!

உன் பாசச் சிறையின்
ஆயும் கைத்தியாகக் கீட்டந்து
பாய்ந்து வரும் உன்னன்புக்
கட்டளைக்குப் பணிந்து
வாழ்வதீவில்த்தான் எத்தனை
சுகங்கு

வானத்து வானவில்லாகவல்ல
என் வாழ்க்கையின்
நிரந்தர வசந்தமாசிப்போன
தேனாழத உன்னுறவில்
தோய்ந்து கீட்க்குமெனக்கு
தோதாய் வேறேன்ன வேண்டும்!

இரு தேச பக்தனை விடவும்
உன் பாசத்தீன் முன்
நான்
பரிசூரண விசுவாசியானேன்!

என் உயிரில்
பொழுகளிட
உன் பார்வைகளின்று
மொழுக்களாய் மலர்ந்து
மோனாவிசாவாய் புன்னகைத்து
காதலாய் கண்விழித்ததே!

தேசிய கீதத்தீன்
கவிவாரிகளைப் போல
உன் வாழ்க்கைக் கீதத்தீன்
உயிர் வாயியாழிருப்பேன்!

என் கீதயத்துடிப்புக்களால்
உனைத் தாலாடை
எண்ணிய போது
நீயே என் கீதயமாசி
என்னைத் தாலாடநும் போது
என்னுள்
எத்தனை ஆளந்தும்
எழுச்சி கொள்கிறது!

நேசமே!
உன் நேய கீதயத்துள்
நான்
சிறைப்பாடுப் போனபின்
எனக்கேது விருதலை!

அவாசு ந்றிக்ரோட்

நெருப்பாற்றூக் கடந்து

நெருங்கினோம்.....

சமாதான சாத்திரத்தை!

விளையில்லா உயிர்களை

விடயழுக்காப் வினதாக்கினோம்

உணவுள் கொதித்த

உரிமைகளை ஏட்க

உசிரத்தால் நிலம் நுனித்தோம்!

தூக்கில் தொங்கிய

தூக்கருமான ஜனநாயகத்தை

காப்பாற்றிக் கருசேர்க்க

கரங்களினைந்தோம்!

உயர்ந்த கொள்கையில்

உச்சிக் கொம்பில்

நுழிக்கையின் நடசத்திரங்களாய்

நாவுல்லாம் மாந்தை நின்றோம்....!

துரோகங்களினதும் சதிகளினதும்

தூண்டிலில் சீக்கிடாது

பாரச் சுறைகளை ஏற்றியபடி

பாரிய தூரம் கடந்து வந்தோம்!

அக்கினி வெள்விகளையும்

அசுரப் போர்களையும் வர்ணிகாண்டு

துக்கம் பழந்த தேசத்து வருக்களை

துடைத்துக் கொண்டு

சமாதான ஊர்வலத்தை

சாத்தியாக்கினோம்....!

ஆம்....!

இங்குதியாகிய எம் தீயாகங்களுக்கு

சீர்த்து புஷ்டியான அமைதியை

அவாவி வாழ்சிரோம்!

ஏங்கள் நிலம்

வனப்பிழந்த போதினிலையும்
வளம் விளையும்
வாச நிலம்!

தமிழ்காட்டியின் தாற்பரியம்
தந்து நிற்கும்
தாய்மை நிலம்!

கனப்பக்கயால் சீதைந்தியினும்
கதுயம் உள்ள
ஈர நிலம்!

ஈசிங்கை மண்ணத்திரவுவத்து
ஈர்ச்சாயிப்
தீயாக நிலம்!

உயிர் குடுக்கும் விரானங்கள்
உழை வென்று
உழுதி நிலம்!

ஏகத்திளாய் வாழ்வனார
உணவத்துக் காக்கும்
உன்பு நிலம்!

எழிகண்ணகள் ரணவழுதுக்கும்
எதிர்த்து நின்று
எங்கள் நிலம்!

விண்ணுபார்ந்த தட்டகளையும்
விழுடனே
விரைஞ்சும் நிலம்!

புதைகுழிகள் பலகண்டு
புண் படை
புதுமை நிலம்!

தன்மான தழிஞ்சார்வவ
தனைக்க வைக்கும்
தாக நிலம்!

காவலரண் மூங்கல்பி
கடறுக்களை
கண்ட நிலம்!

ழுதினில் சீறந்து நிற்கும்
பூர்வீகம்
கொண்ட நிலம்!

மாவிரார் கீலூசியங்கள்
முடிதாங்கும்
முடுட நிலம்!

டெள்ளிப்பேன்

அந்தச்

சீத்திர விழிகளின் மேல்
எனக்கொரு கண்
கில்லையில்லை.....
எனக்கிரண்டு கண்கள்!

அந்த

மெல்லிய உரசலில்
பற்றிக் கொண்ட தீயாய்
உணர்வுகளைல்லாம்
தொற்றிக் கொள்ளாம்
அவனை!

அவள்

இத்துதிரப் பேசினால்
இத்தழும்
முப்படந்து மூரிக்கும்!

பாசத் தீ.....!

அன்புத் தீ.....!

ஆசத் தீ.....!

என்னுள் சுடர்விடிடரியும்!

அவளின்

சிரிப்பொலி கேட்டு
இன்னல் கொடி
தனையறுக்கும்!

அப்போது

அவனை வந்து

ஈரத்துணிப்

பார்வைகளால்

எனையனைக்க

அடங்கி நானும்

மென்னிப்பேன்

அவளின்

உயிர்த்துளியாய்!

அவள் பாதந்தாங்க
பஞ்சஸுகிற் கூட்டம்
படைபடையாய்
படையூருக்கும்!

ஏந்தச் சுமுதும்
அவள் நினைவுகள்
கிலவும் பஞ்சாய்
சிடந்தனைக்கும்!

புதுக்கட்டு வேர்கள்

எம் சிந்தனைப் புலங்களை
சிறுப்பிக்க நினைக்கும்
சில்லறை ராஜாக்களை
சிபார்ஸ் செய்தது யார்?

உயிர்ச் "செல்"களில்
ஊரிப்போன
நிறுவர்த்தகச் சொத்திளில்
நீக்கமை நெளிப்பது யார்?

நாம் வெட்டப்பட
கல்வெட்டுக்களல்ல
காலந்தோறும் காத்துக்கிடக்க!

எங்கள்
உள்ளுணர்வுகளின்
உயிரோட்டத்தைத் தடுத்து
கல்லணை போட
காலனுக்கும் அனுமதிகாடோம்!

சுதந்திரச் சுவாசம்
சுசிப்பதற்காகவே
நிதம் பல பொழுதை
நெருப்பினுாடே கடந்தவர்கள்!

கணத்தாக்க வேகத்தையும்
முந்தீக் கொண்டு
கக்கிக் கொண்டிருக்கிறது
எங்கள்
உணர்வெழுச்சிவேகங்கள்!

நெருப்பு விழிப்பார்வைகள்
நூற்றியைத் துணைத்தாலும்
உருப்பறும் எம்
உணர்வைகள்
உயர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்!

விடியல் தேடியோங்கும்
பொய்கைத் தாமரைகளல்ல
நாங்கள்
புலர்ந்த பொழுதையும்
விடியலாக்க வினையும்
விணோதத் தீப்பொருகள்!

மரண ஒசைதேடி
மாறுக்கும் மடையரல்ல
நாங்கள்
மனிதம் மலர்வதற்காய்
பூசி பிளக்கும்
புதுமையான வேர்கள்!

எங்கள்
சிந்தனைப் புலங்களிலெல்லாம்
சீர்பியம் பெற்றிருப்பது
நூரிய மனித மாண்பு
கிளத்தாகர வார்க்கும்
கிச்சை கிளியுடில்லை
தன்மானம் கெட்டவர்க்கு!

நீ சீ

உன் வசந்தங்கள்
ஒரு போதும்
வாடிப்போகக் கூடாது!

நீ நிலவாய் கிருக்கும்போது
நிலநாய் குறைத்து
உன்னழுகு குறையுமா என்ன?

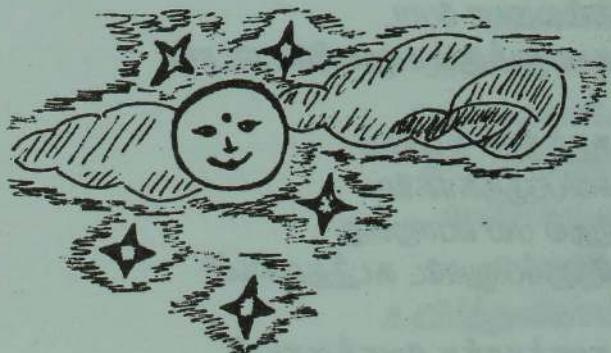
நீ தேய்ந்து போவதாய்
யார் சொன்னது.....?

கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு
கணையிருள் கிதுவன்றால்
ஒளிக்குச் சிரிப்பு வராதா?

நீ சீரி!
உன் சிந்தனையை
உன்னதங்களால் மிரி!

உன் வாடுக்கை மீது
வசந்தப் பூக்களைத் தூவவே
வருங்காலம் காத்து நிற்சின்றது!

நீ கிறந்த காலத்தை விட்டு
நிகழ்காலத்தை நின்று
எதிர்காலத்தைப் பார்
நிச்சயம் ஆது உன்னை
நிறைவாக்கக் காத்திருக்கும்!

விடியல்கள் நோக்குவோட்!

விலங்குடைத்து
எழுவதற்கு
விரமது தேவை
குலஞ் செழிக்க
வாழ்வதற்கு
கூட்டணிகள் தேவை!

கூட்டணிக்குள்
குத்து விவாடு
கூடாதையா கேள்ளீர்
நாட்டையிது
நாசமாக்குற்
விடிடறியுற் கீப்போ

காழ்ப்பணர்வு
வேண்டாயிக்கு
கூசிப் போட்டி
வேண்டாம்
விழ்ந்து போன
எம் ரிலையை
தூக்கிட ஒன்றாவிரீ!

ஒரணியில் ஒத்திடாது
பாழ் வழியில் போனால்
துரோகமிது துன்பமிது
மாறினூம் நலதாய்!

விடுதலை ஏகாள்
தெசனினி
சாந்தியுடன் மலர
விரும்பி உழைக்க
வேணுப்பா
யீண் வம்பு போக்குற்!

பாசிசுத்து பாதையது
தேய்ந்து போக வேண்டும்
நேசமது மனிதும் மீது
முசிவாடு வேண்டும்
தூசியாவின் பொருங்குலமாய்
தூசி வாழ்வதற்கு
தூனமாடும் நீதியினை
நிலைக்க வைக்க வேண்டும்!

கினவாத கீரும்புத்திரை
கீடிந்து போகவென்று
மனமலங்கும் பரப்பவேண்டும்
மன்னிப்பதன் வாசம்!

புதி

ஓர் குலமாய்
ஒற்றுமையாய்
சமநீதி கொண்டு
சீர் பெற்ற
சீன்னமதாய்
நாடினணந்து ரீர்க
விரோதங்கள் மறந்து
விடியல்கள் நோக்குவோ!

கருத்துரிமை தேவை
காட்டிக் கொடுப்பு வேண்டாம்
தமிழ் நிலத்தில்
உருத்துரிமை வேண்டும்
உரிமையுடன் வாழ
அதற்காய்
சுதந்திர கிளக்கை
சுடிய விரலூடன்
புதாநடை போடுவோ!

எதிர்பாரா விழுந்தாளியாய்
புதிர்போடும் மரணந்தான்
சதிராடும் உலசினையே
கதியாடச் செய்சிறது!

ஆயத்த ஆலாபனைகளையும்
அருத்தெறுந்து கொண்டு
ஆதங்க உணர்வுகளை
அசை போடவிட்டு
ஆயிரும் தேடல்களுக்கு
அங்கே ஒரு
பாட்டிட்டு முடிக்கிறது
மரணம்!

ஆம்!
புதகுழிகளுக்கும்
சுடுகாடுகளுக்கும்
உடல்களை வினாதகளாகவிட்டு
எம் உயிர்களுக்கு
விடுதலை வாங்கித் தரவல்லது
மரணம் மட்டுந்தானே!

மரணம் கேட்கிறது
“உனிதனாய் நீ வாழ்ந்த போது
மன்னுக்கும் மனிதர்க்கும்
என்ன செய்திருக்கிறாய்?”
என்னிக் கணக்கு கொடுக்க
முடிகிறதா?

காதலன் கணங்கள்

தொலைந்த சுந்தோசங்களை
தொகையாகக் கண்டுபிடித்து
அலையாய் அன்பினை நாளும்
அகவெங்கும் பரவவிடும்
உத்வேகம்!

தேடலின் ஆழம் தேடி
ஏங்கி ஏங்கி எதையோ
நிரப்பிக் கொள்ளும் நிறைவு!

இன்னல்க்கொடியில் முத்த
மலர்களைப் பறித்து
மனதுக்குள் சூடிய
மணக்க வைக்கும் மந்திரம்

ஒசையில்லா சங்கீதத்தை
தாளம் துப்பாது
வாசிக்கும்
விழிகளின் விரைவு!

கிரசாயனங்களையெல்லாம்
ஒன்றாகக் குறைத்து
தீதயமான்றை உருவாக்கி
உணர்வு நூற்புப்
பின்னல்களால்
தூடிக்க வைக்கும் தூண்டல்

ஆற் காதலின் கணங்கள்
காலங்களை அர்த்தப்பறுத்தும்போதே
ஒலங்களின்றிய ஒன்றிப்பு
பாலங்களாக மாறி
பாசமனங்களில் பசுமை தருகின்றது!

வெள்ளளச் சீலையுடன்

கிருபா முலைகளை
உடைத்துக் கொண்டு
ஏந்றுப்பு விடியல்களுக்குள்
ஏநாருங்சிப்போன வாழ்க்கை
தெருவோர ஏநாண்டியாய்
நம்பிக்கையின் கைத்தடியை
எங்கோ தொலைத்துவிடு
ஏங்சியோங்சி நகர்சிறது!

கொழுவிகாப்புகளைப் பற்ற
கொடியாக மாறும் முயற்சிகள்
வழுசிப்போய் வரண்டு சிடக்சின்றன!

அனியாத பருப்பை வாங்க
அரை நாளாகக் காத்திருந்து
அனிந்து போகும்
மனப்பரப்பு

எலும்புக் கூடுகளை
எடுத்து ஆராய்ச்சி செய்து
கணவனைக் கண்டுபிடிக்க
கண்ணர் வடிக்கும் காலம்!

அங்கே ஒரு முலையில்
அழக்கேறிப்போன உடலோடு
தொக்கி தொக்கி நடக்கும்
தூர்ந்து போகும் துணை!

வாழ்க்கை எது...?
வசந்தமெது...?
வெள்ளளச் சீலையுடன்
விதவை எனும் படியும்
விடை பெறுமால் என்னுடனே!

பெள்ளையாக வா

நீயிட

முத்தத் தடங்கள்
கின்னும்
முழுதாய்க்
காயவில்லை!

என் உயிர்மையை
உன்னிடம் தந்தேன்
உயிரோவியம் வரையா!

நி

அன்பின் தூரிகையால்
அதைத் தொட்டு
வரைந்த
வண்ணங்கள் வந்து
வாழ்த்துப் பாடுசிறது!

என் வாழ்க்கை வானில்
தேயாத
பெள்ளையாய்
ஒயாது ஒளியிசும்
உன்னால் தான்
உயிரின் வோவரை
உன்னதங்கள்
பிறக்கிறது!

நேற்றுவரை
வொட்டாயிருந்த
என்னது
அல்லியாய் மலர்ந்து
இனந்தப்பட்டது
நிலவே உந்தன்
வரவால்லவா!

ஒற்றை நிலவாய்
நீ என்னுள்
ஒடியிருக்கும் காலம்
வரை
உந்தன் ஒளியால்
உயிர்த்துப்
பூரிக்கின்றேன்!

நூற்பு முளைகளைக்கும்
நந்தவன வாசலூட்ட
புதீய சுரத்தில்
புன்னகைகள் முளைக்க
வருப்பு கடந்த
எம் அன்ப
வாழ்வை முழுதாய்
நனக்க
நீ தீனம்
பெள்ளையாகவா!

புஞ்சு கொள்

தூங்சிக் சிடக்கும்
முகத்தைத் துடைத்து
ஏங்சிக் சிடக்கும்
வாழ்வை மாற்ற
எழுந்து வா நண்பா!

மூட்டிய அறைக்குள்
புகுந்து கொண்டிருந்தால்
வாழ்க்கை வானம்
வனப்புப் பயிருவதுப்படி?

வவளியே வா!
வந்து உன்னை உற்றுப்பார்
உந்தன் வாழ்க்கை வானில்
கண்சிலிட்டிக் கொண்டிருக்கும்
நால்பிக்கை நடசத்திராங்களுடன்
கை குழுக்கிக் கொள்!

தாசுபடிந்த உலகை
துணிந்தே துடைக்கக்
கற்றுக் கொள்!
பாசிபிடித்த பாதையை
பண்படுத்திச் சீராக்கு!

நீ நிலீந்து நின்றால்
வானம் கூட
தாள் பணியும்
நீ கையசெத்தால்
நிலவு கூட கருயிறுங்கும்!

உனக்குள் கிருக்கும்
உன்னை
நீ கிண்ணும்
உன்றையாக உனரவில்லை!

உன்னை
உனக்குள் தேடு!
சக்திகளைத் தேடி
கண்ணியாசம் போகாதே!

உனக்குளிருந்து
அவற்றை உருவாக்கஞ் செய்த
மலையைப் பிளக்கும் ஆற்றல்
உன் மனதுள் உள்ளது காண்டு

டஞ்செல் காட்டு தோடூ

நீ புலன்களை ஒன்றாக்கினால்
ஒரு பூகம்பத்தைக் கூட
உருவாக்கி விடமுடியும்!

கித்தனை சக்தியும்
அன்று முதல்
கீன்றுவரை உனக்குள்
கியக்கற்று கிருப்பதுணேன்!?

சீந்தனையை தடியிடு
சீக்கிரமாய் சீர்ப்படுத்து!

கியக்கறின்றிக் கிடக்கும்
ஒரு அணுவக்கே
வியக்க வைக்கும் சக்தி
பொதிந்திருக்கின்றதென்றால்
நீ எம்மாத்திரம்!
பாரிந்துகொள்!
நாளையை புதிதாய்
புணர்த்திக்கொள்!

வாழும் உரிமை
எல்லோர்க்குமுண்டு
தோனை நியிர்த்து தோடூ
வீழும் மனிதம்
விழுதாய் மாற
விருட்சமாகு தோடூ!

கருத்துவிமை
எல்லோர்க்குமுண்டு
கண்டு கொள்ளு தோடூ
முத்து கித்தனை
மானவப்போர்
மனதை வெல்லு தோடூ!

கைதுகளும்
எல்லோர்க்குமுண்டு
கருத்திற்கொள்ளு தோடூ
கொய்து போடும்
கரங்களுக்கும்
மனிதங் காட்டு தோடூ!

கியல்புரிமை
எல்லோர்க்குமுண்டு
கித்தனை நம்பு தோடூ
அயவிழுள்ள
மனிதர்களை நீ
அன்பு செய்வாய் தோடூ!

நன்னடக்க கறங்க வைக்கும்

அங்கே தான்
உன் அழகு
அதிகமெடி கண்ணே!

சிற்கையில்லாம்
சிதருடிக்கும்
விர்க்கையான அழகு அது!

பொங்கிப் பொங்கிப்
பொலிவ தந்து
ஏங்கவைத்து
என மயக்கும்!

விரல்களுக்கு சிறுக்கு ஏற்றி
விரைந்து ஊர வைத்துவிடும்
நிரல்களாயும் நிரைகளாயும்
நின்னழகு சிறங்க வைக்கும்!

ஆ..... என்ன மென்றை
ஓ..... என்ன கூர்றை
என என்ன வியக்க வைக்கும்
அகலவே முடிவதீல்ஸை!

சிற்கைத்துப் பார்க்கிறேன்
சின்னவளோ - என் தலிழே
ஏநாந்து போகும் பொழுதிலும்
எதுகையாயும் மோனையாயும்
எப்படி தான் எழுந்து வந்து
செப்படி வித்தைகளை
செய்ய உன்னால் முடிகிறது!

பாட்டுனால் உயர்த்தனான் பாரத

எட்டை புரவின்னும் எழில் நிறையூரில்
 ஏதுவான தந்தை சீன்னச் சாமிக்கும்
 கிடை நுல்லதுணை கிளைசுபி யம்மாஞ்சுக்கும்
 கிதயம் நிறை மகவாயுதித்தார் சுப்பிரமணியன்

பதினாறு வயதினில் சமஸ்தான புலவர்ச்சுபயில்
 பாரதி எனுங் கலைமகள் படை
 மதிதனின் தீருமைக்காய்ப் பெற்று
 பாரதீயாய் பண்பாளராஜார்!

பதினான்கரை வயதில் பக்குவமாய் ஒருதுணை
 பாதி வயதுடைய செல்லம்மாவைப் பெற்று
 சதிபதி பந்தும் கொண்டனர் அந்தச்
 சான் ஹோர்கள் தந்த முறையால்!

இனசுயம் தலைப்பாகையும் கொண்ட
 பிழுக்கான கிளம் பாரதி பாரினில்
 ஆசுசுயம் அதிகம் தழியில் கொண்டு
 அதனையே வாழ்வதாகவும் மாற்றினார்!

பண்டிதரான எம் பாரதியே
பல பத்திரிகை ஆசிரியராசினார்
உண்மைகள் முழங்க சக்கரவர்த்தனி “கீர்த்தியா”
உடன் “பால பாரதா” வக்கும் ஆசிரியரானார்!

“சதேச கீதங்கள்” “ஊனபூஷி” எனும்
சதேசியத்தை பாரும் நூல்களைச் செய்து
பாசமாய் தனது பாரத நாட்டினையே
பாட்டினால் உணர்த்தினார் பாரதி!

ஏந்றி தவறாது தாய் நாட்டை மீடக
ஏந்றி வியார்வை சீர்த்தியுழுத்து
மரியலும் மூப்பத்துநான்கு நாடகள்
மனிதனாய் கீருந்து அனுபவித்தார்!

திருவல்லிக்கேணிக் கோயில் யானை
திடுவென ஒதுக்கிடவே அதீர்ச்சியால்
பெருநோய்க் காளாசிக் குணமடைந்த போதும்
பெருசிய வயிற்றுக் கருப்பாலே மாண்டார்!

ஜயோ! யாழிப்பாணம் எவ்வுப்போச்சு

அடிதடி சுன்னை

வாள்வெட்டு

ஜயோ! யாழிப்பாணம்

எங்கு போச்சு!

குடிவெறி குதர்க்கும்

கும்மானம்

ஜயோ! யாழிப்பாணம்

எங்கு போச்சு!

கடிழக் காத்து பண்பாடு

கரைந்து போகுது ஏன்தானோ?

முடிமோதும் விகாரங்கள்

முனைத்து வளர்வதும் ஏன் தானோ?

பாதை தீருந்து பக்குவத்தில்

பாதகங்கள் வந்தது முறைதானோ?

சிறைகளான பெண்ணினாலே

சீர்கைட்டுவதும் முறை தானோ?

புதுப்புது வடிவில் சந்தியங்கும்

மதுக்கடைத் தீரப்பு முடியாதோ?

புதுப்புது விதத்தில் நீலப்படம்

புகுந்து வருவதும் முடியாதோ?

விபச்சாரத்து விண்ணார்கள்

விருந்தித் தீருந்தி வாழாரோ

அபச்சாரத்தின் விளைவகளை

அகற்ற மக்களும் விழியாரோ?

டான்சீகப் பொழுதுகள்

கிடுபத்தை

மயிலிறகால் வருடுற்
கீந்தக் காதல்
எத்தனை உதயத்தை
என்னேல் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது!

காதுகளை வருடிவிடுற்

தென்றலாய் வீசி
கவிஞதுகளினாடு பேசி
என் உயிரை ஊடுருவி
ஒன்றித்துப் போகுற்
அவளின் சொற்பிரசவங்கள்!

வானவில்லைக் கத்தாரித்து

“ரிபண்” கடியிருக்குற்
அந்தக் கூந்தலினுள்
என் கிதயப்பூக்களை
மலர்வித்துச் சூடிவிடுற்
ான்சீகப் பொழுதுகள்!

வார்த்தைகளில்

வடிக்க முடியாத சுகங்களையும்
வலிகளைக் கூட
வசந்தங்களாக்குற்
புதுமை அனுபவங்களையும்

அள்ளித் தருவது
அவளளித்த காதல்லவா!

ஆற்!

காதல்
புதுக் கவிஞத போன்றது
சுதந்திர வானில்
சுகஞாய்ப் பறப்பது!

ஆங்கீக மூடை!

எட்டு லட்சம் நூற்புகளின்
எண்ணற்ற கணத்தாக்குகளை
தட்டுத்தட்டுமாற்றின்றி
தன்வழியில் ஒருங்கிணைக்க
இற்கைக் காவில் நிர்ச்சிறது மனம்!

மனமினாலும் தளமதை
முடிவிலா நிறைவடன்
தீனமொரு வழியே
தீட்சை செய்ய அழைக்குது பலன்!

ஆங்கீகம் என்பது
அடைவின் ஒருவழி
வாஞ்போல பரந்த
வாஞ்கையின் வீதியில்
ஆண்டவன் சந்திதிக்கு
அழைக்கும் தனிவழி

சிந்தனை செய்வோம்
சீர்ப்பட வைப்போம்
நிந்தனை கொண்டு
நிதமும் நாம் வாஞ்வதா?

மனதினில் புலனை
கையாய்க் கொண்டு
புலனினை தெளிவாடன்
புண்ணிய வழிதனில்
விலசிடா ஆங்கீக
விடியலை நூக்கி
நடந்தீட நாயினி
தொடருவோம் வாஞ்வதை!

ஷரைந்தணைவோடு!

ஓர்குலமாய் ஒன்றாவோடு
ஒற்றுமையை வளர்த்திடுவோடு
பார்புகழும் நூற்செயல்கள்
ஊர் முழுதும் செய்திடுவோடு!

சாதிபல பிரித்து வைத்தார்
நீதியதும் சொல்லி வைத்தார்
அந்நியறை வாழ விடம்
அசிம்செய்வதை அழித்து விடார்!

சாதியது பொய்ம்மையாடா
சங்கமங்கள் செய்திடுவோடு
நீதியது ஒன்றெனவே
நிலை நிறுத்திக் காட்டிடுவோடு!

ஸ்ரீம்பல சொல்லி வைத்தார்
நீசம்மதை செய்து விடார்
திறம்படவே வாழவிடா
தீமைகளை கீணத்து விடார்!

தோவின் நிறம் விலக்கிடுவோடு
தோன்றிடுவோடு ஓர் ஸ்ரீமாய்
காவி மனம் நிறைந்திடவே
காதல் தீபம் ஏற்றிடுவோடு!

மனம் பிரிக்கும் மதங்களினை
மண்ணைக்கத்தில் மலரவைத்தார்
சினம்பிழித்து அலைவதற்கு
சம்பிரதாயம் பலவந் தந்தார்!

மதங்களினால் ஒன்றிணைவோடு
மதங்களைல்லாம் ஒன்றென்போடு
விதங்களாகப் பிரிந்திடாது
விரைந்திணைந்து நலங் காண்போடு!

யாரங்கே வர்ணம் தீட்டுமது

கடற்கரை மணற்பூருக்கையில்
கால்புதைய நாளிருந்து
அனலகளின் அசைவினுள்ளே
அவிழுந்து போசிறேன்!

கால் நுணுத்து
கரைந்து கரைந்து செல்லும்
அந்த நுறையினுள்ளே
என் மானிட மனது
கரைந்து போசிறது!

உப்பின் ஈரக்காற்று
என்
உணர்வுகளுக்கு
உயிர் கொடுக்கிறது!

குரியக் குளியலின்
கிதமான சூடு
என் கிதயத்தீன் துடிப்பை
கிதமாக வருடுகிறது!

அனலகளைப் போலவே
என் மனமும்
எழுச்சியும் விழுச்சியுமாய்
எதையோ தேடி
ஏங்கீக் கொண்டிருக்கின்றது!

அதோ
அந்த வானக் கோப்பையின்
கீழ் விளிம்பில்
என் நுல்பிக்கை!

என் எண்ணங்களைக் குறித்து
யாரங்கே
வர்ணம் தீட்டுயது?

அடி
கிது தான் வானவில்லா?
கிந்த வானவில் எப்படி
என் வாழ்க்கை வர்ணமாய்
வரையப்பட்டிருக்கிறது?

உயர்ஸ்ப்புத்த பூக்கள்

கிந்த வானவில் சொல்லாத
என் எண்ணங்களின்
எழுச்சிகளை
எழுத்துக் கொண்டு வரும்
கடலாலகள் தான்
என் கால் தழுவி அழுக்கின்றன!

இந்த
அந்த அலைகளின்
அன்பான அழுப்பை ஏற்று

என் சிற்றையின்
எண்ணங்களை எழுத்துக் கொண்டு
அலையோடு அலையாக

அந்த வானத்து
விளிம்பை நோக்கி
விரைசிறேன்
என் வாழ்க்கையை
வரைவதற்காய்பா

கிரவினை கலவை செய்கின்ற
கின்பு நிலவாளியில் - உன்
புன்னகை நடசத்திரங்களை
எண்ணியபடி - உன்
கண்ணில் ஓளிந்திருக்கும்
என்னுயிரைத் தேடிடவேண்டும்!

வானத்து ஏத்தையிலே
வந்தணக்கும் வெள்ளி நிலவும் - என்னிதய
கானத்தீல் கலந்திருந்து உன்
காதலைத் தீனம் சொல்லும்!

உன் நினைவுப் புத்தகங்களை
பூரடிப் பூரடிப் படிக்கும் போதெல்லாம்
புதுப்புது அர்த்தங்கள் தோன்றி என்னைப்
புத்துயிரிக்கச் செய்கின்றன!

அழியாத சிற்பங்களை
கல்வில் மட்டுமா செதுக்கிடமுடியும்?!

என் ஆத்மாவில் வரைந்த உன்
காதலூருவும் எப்போதும்
கலையாத சொத்துத்தான் - என்
வாழ்வின் சந்தோச வித்துத்தான்!

உதிர்ந்து விழும் பூக்களல்ல - எல்
உன்னத காதலூணர்வுகள்
உயிரில் பூத்த பூக்களைவு
உயிர் வாழும் வரை
வதங்கால் வாழ்த்திசைக்கும்!

கச்ந்தோடேறு!

என் உயிர்த் தீசுக்களா
தீண்டித் தீண்டி
புத்துயிருட்டு
புதுமூக் காரியடி நீ!

கிருண்ட மனத்தீரையை
சீழித்தெரிந்து விடு
உன்
ஒளிர் விழித்தீரையினை
என்னுள்ளே ஒன்றிக்க வைக்சிறாய்!

நடை பயின்று
என் கவிகள்
உன்னால்த் தான்
சீருகடித்துப் பறக்கின்றன
சீக்ரத்தைத் தொடுவதற்காய்!

புன்னகை புச்சிய
வதனாங்களிடையே
புன்னகையெனவே
நீ பூரித்து வந்ததால்
என அகப்புயல்
அடங்கித் தென்றலாசின்றது!

உன்
நினைவுகளின் ஒத்தடங்களை
நினைத்து நினைத்தே
நந்தவனங்களால்
நிறைந்து போசிறது
என் ஏஞ்சல்!

கடல் மட்டேடு
ஓடுவருட் ஆறாய்
கனத்த என் கிதயம்
கன்னியுனை நாடு
கச்ந்தோடுசிறது!

கிளம் பூவிதழின்
பனித்துளி போல
உன்னுடன்
ஒடிக் கொள்ளுட் போதுதான்
உயர்வுகள் எனக்கு!

தாலாடும் உந்தன்
மடியன்புத் தொட்டிலில்
சேயாக நான் வாழும் பொழுதுகள்
சொர்க்கத்தீன் சிம்மாசனத்தீல்
என்னை ஏற்றி வைக்கின்றது!

இரு வசந்த தேசத்தையே
வசப்படுத்திய முழுமை
உன்னாலேயே
எனக்குள் உருவாசிறது!

என் சேய்தாங்கி
உயிருட்டு
உயிருள்ள கிறை
உன் தாயன்பின் மசிலை
தாளன்றும் எனக்குடு!

அங்குசம் ஏந்து

அதிகார வெறியாக்கள்
அஸ்தியை எடுத்து
இழு குழிதோண்டிப்
புதைக்க வேண்டும்!

பின்நிதின்லும்
கழுதுகளாகவும்
பண்நிதேமும்
பிசாசுகளாகவும்
தினந்தோறும் அவையும்
தூட்டர் கூடுத்தையாக்க
அங்குசம் ஏந்து!

அரசியல் கிளாபங்களுக்கும்
அற்ப சலுகைகளுக்கும்
சிரசினை விற்றுவிடு
சிதைந்து போய்க்கிடக்கும்
சீர்கூடட உடல்களை
தேடிப்பிடத்து
தீ மூட வேண்டும்!

நாற்காலி ஹாகத்தீல்
நாட்டை விலை கேட்கும்
இற்றுவில்லா ஜந்துக்களை
அடக்குதற்கு
அங்குசம் ஏந்து!

அடிப்படைவாத
அசமூகளையே
இடிப்புகளாகக் கொண்டு
நித்துப்பிடத்து
பிதற்றுகின்ற கூடங்களை
தொற்று நீக்க வேண்டும்!

துப்பாக்கி கிரும்புகளே
துணையாகக் கொண்டு
தப்பான வழியில்
தரணியை ஆளும்
கயவார்களை விரட்ட
அங்குசம் ஏந்து!

போர் வெறி நாய்களாய்
போக்கற்ற கிவர்களை
பாரினில் உலவ
“பாஸ்போட்” கொடுத்து யார்?

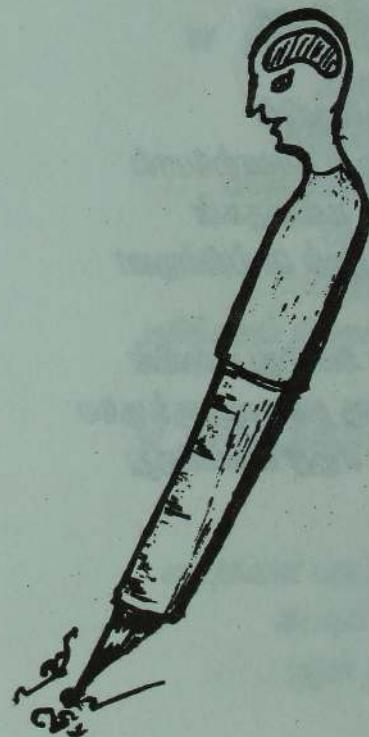
கினவாதும்
உதவாதும்
கங்கே கிவர்களுக்கு
கிருக்கிறது அத்திவாரமாக!

இரண்பாடுகளை
முயன்று தூண்களாக்கி
சிரணமைக்கும்
கீப் பாசிசத்தை
கீப்போதே அழிக்க
அங்குசம் ஏந்து!

மனிதம் கீழந்த
மனித சமுதாயம்
புனிதம் கீழந்து
புண்பறூக் கிடக்கிறது
கினியாவது.....
மாற்றம் வேண்டும்!

ஒற்றை மனிதனாக
ஒன்றும் செய்ய முடியாதே
என்று ஏங்காதே!
கன்றை எழுந்து
அறிவிவலும்
அங்குசம் ஏந்து!

எப்போதுமே யாசிக்கப்படுவது

முக்ளின் பாசை
புரிந்தவன் மனதில்
காதல் தன்
தேசியக்கொடியை
ஏற்றிவைக்கிறது!

கிளாந்தென்றாவில்
நடனமாடும் நாணல்போல்
காதவில் கவிஞர்கள்
அரங்கேற்றும் செய்சின்றன!

அவனின் அல்லது அவளின்
ஒவ்வொரு அசைவுகளுக்குமே
அகராதி எழுதி வைக்கிறது
காதல்!

சந்தோஷமும்
வேதனையும்
எப்போதுமே யாசிக்கப்படுவது
காதல் தேசத்தில்தான்!

முடிவிலியிலும்
முடிவறாது
பிரபஞ்ச ஈர்ப்பை வெல்லும்
பிரமாண்டமான சக்தி
காதல்தான்!

காதல்
சேர்வதும் கீல்லை
பிரிவதும் கீல்லை
உயிரோடு கிணங்கு
வாழ்வது!!

எண்ணத்தன் டன்னல்கள்

❖ விட்டமீல்

எழுகாய்நீ
உருகக்
கூடாதென்றுதான்
விட்டலாய்
நான் வந்து
உனை அணைச்சிரேன்!

❖ விழுது

என் சந்தோசங்கள்
சாரிந்திடாதிருக்க
உன்
பாசவிழுகளே
பாதம் தருகின்றன!

❖ சமூகம்

சமுதாயத் தடங்கள்
கவிதையில்
படிய வேண்டுமாம்
என் சமூகமே நீதான்
அதனால்
உன் தடங்கள்
என் கவிதையில்!

❖ தடங்கள்

உன்
முத்தத் தடங்கள் நான்
என் வாழ்வின்
துன்பத்திற்கு ஒத்தடங்கள்!

❖ பிரசவம்

கவிதையும்
குழந்தைதான்
வேதனையின் பின்
பிறக்கிறது
பிறந்த பின்
மசிழ்வால் நிறைக்கிறது!

❖ கழந்தை

சமூகம்
மரபுகளை வகுத்தாலும்
கடவுள் எழுதும்
புதுக் கவிதை!

❖ சூரியக் குளியல்

நீ சூரியன்
குளிக்க விரும்புசிறாய்
கடலாய் நான்!

❖ கடல்

ஓயாது
தாலாறுத் தாய்
“கணாயி”
எனும் பெயரைச்
கூடிடக் கொள்ளாதவரே!

❖ அந்தி

நானும்
கீழ்வானந்தான்
உன் அந்தி வரவால்
அப்படிச்
சீவந்து போசிறேன்!

❖ சூரியன்

உனக்கு
ஒவ்வாரு நாளும்
இதலிரவா?
ஒவ்வாரு மாலையிலும்
வெட்சிச் சீவக்ஸிறாயே!

❖ சுறா

பாச வலையை
வீசினேன்
அகப்படது உன்-
கிதயச் சுறா
அதனால்
சந்தோஷச் செல்வனானேன்!

❖ காதுல்

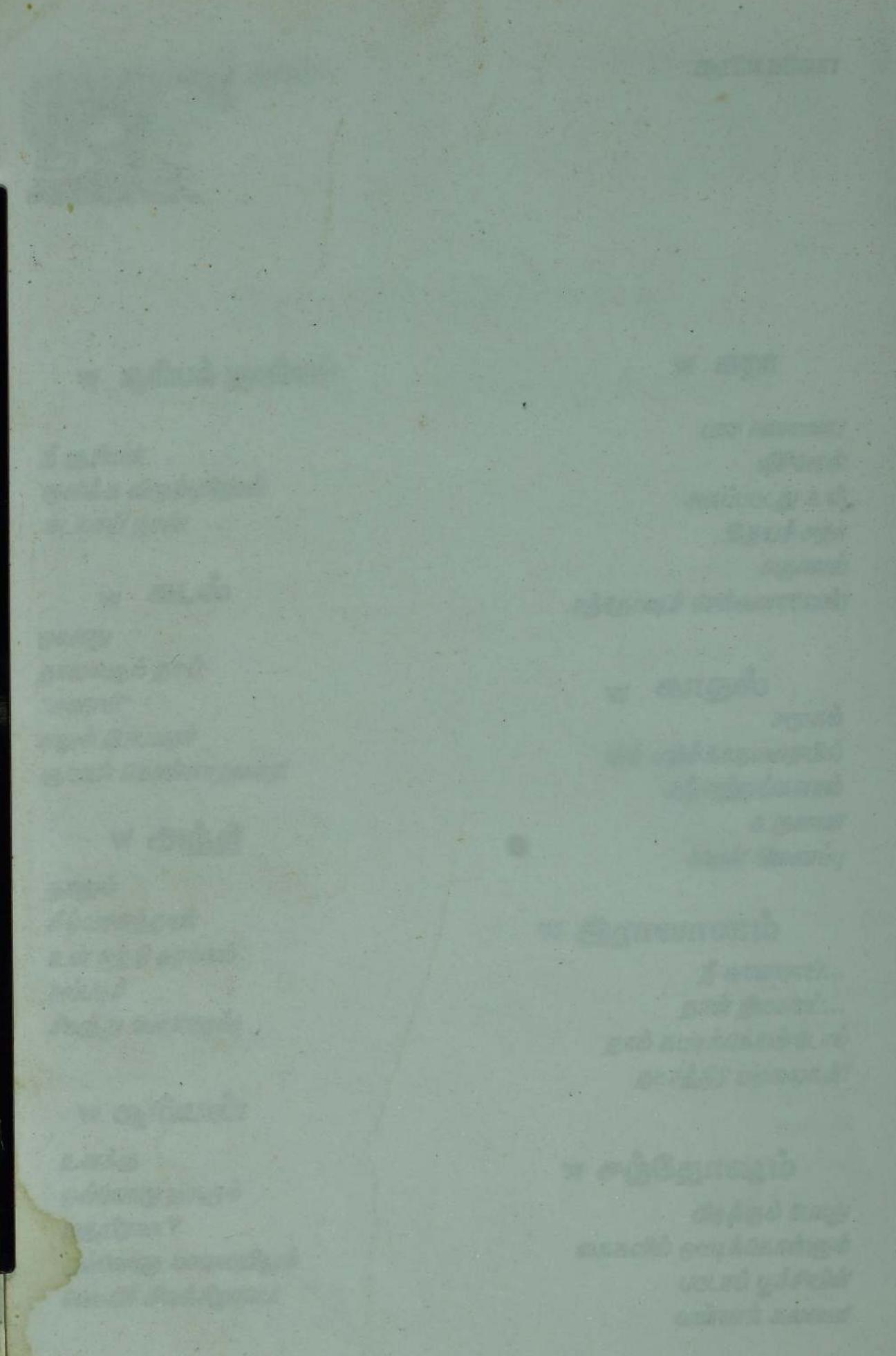
சமூகம்
இன் பகுக்காதவருயில்
எதிர்றாங்களால்
உருவான
அயன் பின்னப்பு

❖ கிராவானம்

நீ வான்மாய்...
நான் நிலவாய்...
நாம் கடிடக்கொண்டோம்
நடசத்திர மழலைகள்!

❖ சந்தோஷம்

பிழிக்கும் போது
கைகளில் ஓடிடக்கொள்ளும்
பட்டாம் முச்சியின்
வண்ணக் கலவை!

கவிஞர் சுரியநிலா

1998ம் ஆண்டில் கனிதையுலகில் பிரவேசித்து டீ.ஜென்சன் றொனால்ட் சுரியநிலா என்றும் புனை பெயருடன் புதுக்கனிதைகளைப் படைத்து வருகிறார்.

இலங்கைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் யாழ் மாவட்ட கிளையின் எயிடஸ் தஞ்சி திட்ட ஒயைப்பாளராக கடமை புரியுமிவர் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தின் வெளிவாரிப் பட்டப்பற்பு கடலமாணி நிறுதியாண்டு மாணவன்.

கனிதை கட்டுரை சிறுகதை போன்ற இலக்கிய வழவங்களினுடாக சமூகத்தை உயிரிப்புத்தும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி வருபவர்.

பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வாணைவிகள் கவியரங்குகள் போன்ற ஊடகங்களை தனது கனிதையின் களங்களாகக் கொண்டவர்.

சுரியநிலாவின் நந்தவனக்காற்று என்ற பாடல் ஒவிநாடாவை 2002.04.08ல் வெளியிடவர். திது திவான் திசை கலந்த கவிவளத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது.

கவிஞர் சுரியநிலாவின் நீண்ட காலக் கவித்துவ ஒவ்வொன்றை வெளிப்பாடாகவே சுரியக்குளியல் என்ற இந்நால் எமக்குக் கிடைக்கிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஓரம்பப்பகுதியான சங்ககாலப் பொருள் மறுபு போன்றே திவான் சுரியக்குளியலின் பொருள் மறுபும் போராலும் காதலாலும் பின்னொப்பிழுக்கிறது.

காலத்தின் கண்ணாழ்யாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கும் திக்கவிதைகள் யாவும் காலந்தோறும் நிலைத்து வாழ சுரியக்குளியல் வழி சமைத்துக் கொடுக்கிறது.

சுரியக்குளியல் திவரது முதலாவது நாற்பிரசவம். தொப்பந்தும் திவரது இலக்கியப் பயனம் வெற்றியுடன் அமைய வாழத்துவோமாக.

தீருமதி ஜெ.றோ. நந்தினி. B.A (Hons)
உடன், மிருசுவில்.